

Skub

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 2 • APRIL 2017

Læs inde i bladet:

Erfaringen fra genforeningsinitiativet – landsledelsens konklusion side 4

Kommunist i Køge byråd side 6

Norske kommunisters kamp mod EU side 10

Konference: Marxisme i nutiden side 16

Indholdsfortegnelse

Genforening/samling af de kommunistiske partier	side 4
Formandens udtalelse om missilangrebet i Syrien	side 5
Kommunist i Køge byråd	side 6
Oprøret i Nakskov	side 9
Norske kommunisters kamp mot EU og EØS	side 10
De europæiske kommunistpartiers møde i januar 2017	side 13
DKP	side 15
Hvordan opgør man produktionens omfang?	side 20
Internationale handels- og investeringsaftaler – hvad er det?	side 21
Kunstig intelligens – drøm eller mareridt? anden og sidste del	side 24
Bøger	side 27
Debat: Opråb til venstrefløjen	side 28
Fred & solidaritet	side 30
1. maj-hilsener	side 31

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partitbutik,
Frederikssundsvej 64, København NV

Onsdag	kl. 13-16	Luis Monteiro
Torsdag	kl. 13-16	Bjørn Jakholm
Fredag	kl. 13-16	Per Feldballe Eriksen
Lørdag	kl. 11-14	Terkild Marker

Telefon: 33 91 66 44

Forsidebilledet: *Iraks Kommunistiske Parti har udlandsafdelinger i flere lande, således både Danmark og Sverige. Den 31. marts fejrede afdelingen i Malmö partiets 83 års jubilæum. Janne Matt fra Sveriges Kommunistiske Parti deltog som gæst og har taget billederne.*

Skub nr. 2 april 2017

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 3. august 2017

Bladfonden april 2017

Januar i alt	kr. 1.800,-
Februar i alt	kr. 1.615,-
Marts	
Bjarne Rasmussen, Roskilde,	kr. 100,-
Agnes Ruben, København N,	kr. 100,-
Anders Kristensen, København N,	kr. 100,-
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr. 200,-
Hovedstadens distrikt, møde 11/3,	kr. 610,-
Støttefest i Slagelse 11/3, Skub's halvdel,	kr. 2.330,12
Støttefest i Slagelse 11/3, efterfølgende beløb,	kr. 150,-
Lilli Swing, Blokhus,	kr. 200,-
I alt	kr. 3.790,12
Januar kvartal i alt	kr. 7205,12

Bidrag til DKP's bladfond kan indsættes på giro 5 00 27 53 (+01< +5002753) eller bank 1551 0005002753.

Sæt en hilsen i Skub!

Hvorfor ikke sende en maj- eller nytårshilsen til gode venner og kammerater gennem DKP's blad Skub? Eller for den sags skyld en fødselsdags- eller julehilsen eller en hilsen til en helt femte mærkedag? Det koster kun en halvtredser.

Majhilsener bringes (hvis de er rettidigt indsendt) i aprilnummeret, nytårshilsener i januarnummeret. Julehilsener vil kunne bringes i novembernummeret, festivalhilsener i augustnummeret.

Hilsener sendes enten til partikontoret (dkp@dkp.dk) eller til redaktørens e-adresse hedin@c.dk, alternativt hedin@privat.dk. Hilsenen må højst fylde 1/16 side, svarende til ca. 300 tegn, hvis teksten står kompakt – men det vil i reglen være en fordel med lidt luft, dvs. en noget kortere tekst. Det er ikke nødvendigt, at du selv sætter teksten op. Prisen er 50 kr.

Vil du have en hilsen i medlemsbladet *DKP-nyt*, er det endnu enklere: DKP-medlemmer kan til enhver tid få en hilsen eller en anden kortere eller længere tekst optaget, og det er gratis – men altså kun for medlemmer.

Redaktionen

Manuskripter til SKUB

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Missiler på afveje

Lige så bekymrede og chokerede vestlige medier og politikere var, da det stod klart, at Donald Trump var valgt til USA's præsident, lige så lettede og begejstrede er de nu: Tænk, Trump mente slet ikke al sin snak om fred og afspænding alvorligt! Han vil ikke være slyngkammerat med Putin! Han har demonstreret USA's magt som verdenspolitibetjent! Trump har angrebet Syrien!

Danske politikere har lagt tonen helt om: Trump er ikke længere en vittighed, en tumpe, en landsbytosse, en kvindehader, men en statsmand, en helt, en dreven politiker, der forstår at sætte magt bag sine forhandlingsudspil. Den danske statsminister formelig spytter blod: Endelig er der udsigt til en rask lille krig. Og russerne og kineserne kan ingenting gøre, men må bare se på og skumle i stilhed, fortæller dagbladenes kommentatorer os.

Denne leder burde egentlig have handlet om det franske præsidentvalg, hvis første runde er overstået, når dette læses. Men i skrivende stund er der endnu ingen stemmer afgivet, så i stedet kaster vi os over et andet, udtømmeligt emne. Inde i bladet bringer vi partiformandens udtalelse i anledning af det amerikanske missilangreb på Syrien for et par uger siden; men der er mere at sige om den sag, end der kan stå i en kort udtalelse.

Påskuddet for missilangrebet er der ikke grund til at ofre mange ord på. Ingen har kunnet forklare, hvad den syriske regering har villet opnå med et gasangreb på nogle få hundrede mennesker i en betydningsløs by efter at have holdt sig i skindet i flere år – hvis der da overhovedet har været fortilfælde, for de episoder, man har givet regeringen skylden for, er altid blevet benægtet, lige så vel som dette er. Modsat hvad der påstås, har der aldrig været beviser, og faktisk giver det meget lidt mening. Derimod giver det god mening, hvis de terrorbander, der smykker sig med oprørernavn, sammen med sig selv og deres våben har skjult kemisk ammunition blandt den civilbefolkning, de holder som gidsler, med bevidst tanke på, at et uundgåeligt regeringsangreb ville udløse en tragedie som den, vi lige har set, og give mulighed for at anklage den syriske stat for krigsforbrydelser.

Men det er værre endnu: Den amerikanske provokation – for det er, hvad det er – er en direkte hjælp til Islamisk Stat, der er trængt i sin hovedby Raqqa, ikke mindst af den syriske hær, men nu har fået pusterum til nye fremstød – præcis som tilfældet var med det »uheld«, der sidste år kostede 70 syriske soldater på selve frontlinjen livet. USA – og ikke mindst Trump – taler om at bekæmpe Islamisk Stat. Men handlingerne på slagmarken peger i en anden retning.

Hvis USA – og Danmark såvel som de øvrige følgagtige lande i »den vestlige verden« – mente deres snak om at bekæmpe IS og terrorisme alvorligt, ville missilerne ikke have været rettet mod den syriske stat, som mere end nogen anden er offer for terrorisme og bidrager mere end nogen anden til at bekæmpe den. De lande, der nu taler om at »straffe« Syrien, ville i stedet have bidraget til at udbedre de skader, de har forvoldt. Og de ville have indstillet deres støtte til terrorbanderne, hvilke navne de end smykker sig med.

Men selvfølgelig mener de ikke deres snak alvorligt. Det har den amerikanske præsident lige demonstreret.

**Alle danske kommunister
og venner af den kommunistiske presse
ønskes en glædelig**

1. maj

For fred, afspænding og national selvstændighed!

Danmarks Kommunistiske Parti
Forretningsudvalget

Genforening/samling af de kommunistiske Partier

Beretning fra DKPs landsledelse baseret på et oplæg af Bjarne Rasmussen den 26. februar 2017

Landsledelsen har flere gange drøftet vore erfaringer med arbejdet for at genforene de kommunistiske partier. Det er nu tid til at konkludere debatten og beslutte os for, hvad der skal ske herefter. På den 34. Kongres i september 2015 blev der fra flere sider fremsat forslag om at arbejde for genforening af de kommunistiske partier. Dels fra Jacob Jensen, Hovedstadens Distrikt, dels fra Sjællands Distrikt. Denne del af kongresdebatten endte med, at forslagene blev trukket med henblik på, at sagen blev drøftet videre i den nyvalgte landsledelse.

Det skete så også, og der blev nedsat en arbejdsgruppe, som skulle komme med forslag til, hvordan der kunne arbejdes videre med spørgsmålet, herunder tages kontakt til Kommunistisk Parti og Kommunistisk Parti i Danmark. Arbejdsgruppen bestod af Anker Schjerning, Jacob Jensen og Bjarne Rasmussen. Deres arbejde resulterede i papiret »Genforening/samling af de kommunistiske partier, oplæg til en proces«. Det indeholdt dels en procesplan for, hvordan de tre partier sammen kunne drøfte de politiske emner, der var fælles interesse for, dels forslag til evaluering af, hvordan samarbejdet mellem partierne udviklede sig, og hvad der skulle til for at stimulere det yderligere. Landsledelsen drøftede og reviderede papiret på sit møde d. 20.-21. februar 2016.

En gennemlæsning af dette papir giver stadig det indtryk, at der var tale om et konstruktivt forsøg på at fremme enheden mellem de tre partier, og at der blev peget på en række politiske spørgsmål, som stadig er aktuelle, ja endog mere aktuelle nu end for et år siden. Der er ikke i oplægget tænkt på at invitere Arbejderpartiet Kommunisterne med i samarbejdet. Deres politiske materialer indeholder sådanne vurderinger af de andre kommunistiske partier, at arbejdsgruppen fandt det nytteløst.

På den baggrund inviterede vi KP og KPID til et møde, hvor vi kunne drøfte det videre forløb. I vort oplæg var vi helt åbne for andre måder at gribe sagen an på end den vi havde foreslået, men fandt stadig at et fælles seminar ville være et godt udgangspunkt.

Det blev KP, som først formulerede »de andres« svar på henvendelsen, idet vi ikke i første omgang hørte fra KPID. KPs svar som vi modtog d. 2. marts var en klar afvisning af vort forslag med henvisning til, at der ikke var brug for en ny topstyret proces (hvad vi heller ikke havde foreslået) og at samarbejdet efter deres opfattelse måtte udvikle sig gennem konkrete aktiviteter på det lokale plan. Desuden

fandt KP, at vore formuleringer om arbejdet inden for Enhedslistens rammer var en skærpelse i forhold til DKPs tidligere synspunkter.

Såvel planlægningsgruppen som Landsledelsen fandt, at dette svar og et tilsvarende fra KPID senere var udtryk for en misforståelse af vore intentioner, og forsøgte derfor at følge op på KPs svar med en nærmere redegørelse for vore synspunkter, men det førte ikke til nogen oplødning.

Det er indlysende, at den store anstødssten er DKPs holdning til Enhedslisten og KPs (og KPIDs) vurdering af, hvad det vil betyde for en genforeningsproces. Da Henrik Hedin 30. november 2016 skrev en kommentar i *Arbejderen*, der efterlyste en fælles nødvendig diskussion af kommunisternes strategi for at opsamle den stærke utilfredshed med tilstandene i de kapitalistiske lande, svarede KP og KPID den 8. december i fællesskab med fokus på DKPs holdning til Enhedslisten og konkluderede, at nu måtte DKP beslutte, om DKP vil være sammen med Enhedslisten eller kommunisterne. Derimod tog de ikke stilling til kommentarens egentlige opfordring.

Den senere udvikling viser, at KP og KPID arbejder videre i et stadig tættere samarbejde på centralt hold – et samarbejde, som DKP ikke er inviteret med til. Det viste sig dels ved, at de udarbejdede en fælles kommentar til Henriks kommentar i *Arbejderen*, dels ved at de havde udarbejdet et fælles oplæg til det europæiske møde for kommunister i Bruxelles i januar 2017. Dette oplæg behandlede også øget samarbejde mellem kommunistiske partier i Danmark, det vil sige KP og KPID. Herfra citeres: »Kammerater! Behovet for et stærkt kommunistisk parti til at lede kampen og give den perspektiv i retning af revolution og socialisme er en af de vigtigste lærdomme fra Oktoberrevolutionen. I Danmark er kommunisternes indflydelse svag, og vi er splittet op i flere små organisationer. For os som danske kommunister er det en grundlæggende udfordring at samle kommunisterne i ét stærkere parti med et marxistisk-leninistisk grundlag. Der er en enhedsproces i gang med KPID og KP som hovedkræfterne. Som led i vores samarbejde opbygger vi enheden i fagforeninger og i Folkebevægelsen mod EU, i kampen mod imperialismen, NATO og vores lands deltagelse i de imperialistiske krige. Partiernes lokale afdelinger er i gang med at udvikle fælles diskussioner og aktiviteter og opbygge en enhed gennem at præsentere kommunisternes alternativ i klassekampen«.

Uanset dette har der i perioden været et vist samarbejde

mellem partierne. Lokalt i København, Aarhus og Aalborg, men også på Sjælland, hvor det dog først og fremmest har drejet sig om fælles indsamlingsarrangementer. Der er ikke tvivl om, at et væsentligt samarbejdsemne for KP og KPID er opstilling af fælles lister til kommunevalget, i hvert fald i København og Aarhus. Da DKP inviterede til et samarbejde om et besøg fra Ukraines Kommunistiske Parti førte det til et vellykket samarbejde med KP om arrangementerne i forbindelse med Georgi Buikos besøg i Danmark.

Der er brug for, at kommunisterne får større indflydelse og reelt deltager i kampen for et andet samfund. Vi må også se i øjnene, at DKP ikke på nuværende tidspunkt har kræfter til at sætte mange egne aktiviteter i gang, aktiviteter der kan tiltrække andre politiske kræfter. Vi har mange kammerater, der gør en indsats i andre sammenhænge, herunder en del som repræsentanter for Enhedslisten i kommunale råd, i fagbevægelse, i Folkebevægelsen mod EU og så videre. Alt sammen vigtigt, og det skal der være kræfter til.

Men som genforenings/samlingsbestrebelse ser ud nu, må det konstateres, at DKP selv må udvikle det politiske grundlag, partiet skal komme videre på. Den proces kræver, at partiet bliver stærkere både hvad angår det politiske arbejde og hvad angår antal medlemmer.

Det står ikke i modsætning til at udvikle samarbejdet med de andre kommunistiske partier. Det skal vi gøre på enhedsarbejdets grundlag. Når vi beslutter politiske aktiviteter, må vi hver gang overveje, om der er andre politiske kræfter, vi vil invitere med, hvilke konkrete aktiviteter der skal knyttes til, og hvad de politiske mål er.

Afgørende for at komme videre er netop, at vi formulerer politiske mål for vor virksomhed, vurderer vore kræfter og tilrettelægger udadrettede aktiviteter, der fører til opnåelse af målene.

Vi har peget på mange politiske opgaver. Det er kampen for freden, kampen mod EU (herunder CETA og TTIP). Det er også kampen for at vinde de mange utilfredse, som

i dag ser hen til nationale og populistiske strømninger til venstre og højre. Vi skal arbejde for at flere forstår nødvendigheden af at kombinere utilfredsheden med et opgør med kapitalismen. Der er opgaver nok. Udfordringen er at vælge de opgaver, vi har kræfter til at løse, og så få planlagt det nødvendige politiske arbejde i den anledning.

Et andet område, som vi skal tage fat på, er styrkelse af vort eget parti. Vi skal fastholde vore medlemmer og tiltrække nye. Men det betyder også at inddrage flere af vore nuværende medlemmer i de aktiviteter, vi planlægger og gennemfører.

Vi er ikke mod kommunistisk enhed, vi arbejder for det, men lige nu gør vi det først og fremmest ved, at vi selv vurderer hvilke politiske emner der er vigtige, selv vurderer hvem der kan/vil være vore samarbejdspartnere i hvert enkelt tilfælde, og at vi gør en indsats for at styrke vort eget parti.

En del af dette er at udvikle samarbejdet med de andre kommunistiske partier, hvor det passer ind. Så forslag fra dem vil/skal selvfølgelig indgå i vore overvejelser. På mødet for europæiske kommunistiske partier udtrykte DKPs repræsentant det således:

»Vi har brug for en stærk kommunistisk bevægelse, men som I ved, er den kommunistiske bevægelse i Danmark meget svag og desuden delt i 4 forskellige partier. Der spildes mange kræfter på at opretholde 4 forskellige organisationer. Selv om vi samler alle vore kræfter, er de opgaver jeg har nævnt, mere end vi kan klare. Men vi arbejder for et øget samarbejde mellem de kommunistiske partier og vort mål er at genforene den kommunistiske bevægelse. 3 af de 4 partier arbejder allerede sammen på flere forskellige områder, men der er områder vi ser forskelligt på. Vi må finde en måde at komme over disse forskelle. Danmarks Kommunistiske Parti vil arbejde for et styrket samarbejde mellem de kommunistiske partier samtidig med, at vi arbejder for at styrke vort eget parti.«

Formanden for Danmarks Kommunistiske Parti udtaler:

Det amerikanske missilangreb på en syrisk luftbase var en provokation, der ikke vil bringe den ofte efterlyste politiske løsning på Syrien-konflikten nærmere – tværtimod: Det vil opmuntre regeringens modstandere. De har allerede bedt om mere af samme skuffe.

At det var en provokation og ikke en start på et seriøst felttog, fremgår af aktionens begrænsede omfang og påfaldende ineffektivitet: Der skulle 59 missiler til at dræbe 6 soldater – 10 missiler pr. mand.

Den russiske reaktion har som altid været skarp, men behersket. Det har de mere krigsgale medier ikke holdt sig tilbage fra at hovere over. Men der er grund til at takke Rusland. Tredje Verdenskrig bliver ingen spøg.

Uanset påskud må den amerikanske provokation fordømmes. Den gavner ikke, men skader kun. Der bliver ingen fred i Syrien, før de terrorbander, USA (og det følgagtige Danmark) holder hånden over og bevæbner, er elimineret.

*Alling 9. april 2017
Henrik Stamer Hedin*

Kommunist i Køge Byråd

Portrætsamtale med Niels Rolskov

Af Anker Schjerning

Syv medlemmer af DKP blev ved kommunalvalget i november 2013 valgt som repræsentanter for Enhedslisten til at være kommunalrødder i Odder Kommune syd for Aarhus, i Københavns nordlige forstadskommuner Rudersdal og Lyngby-Taarbæk, i Gribskov Kommune i Nordsjælland og i de tre sjællandske købstæder Sorø, Ringsted og Køge. I sidstnævnte by blev Niels Rolskov valgt. Yderligere to medlemmer af DKP opnåede valg i november 2013. Tue Tortzen kom i byrådet i Hillerød som den ene af Fælleslistens to repræsentanter, og Bruno Jerup blev indvalgt i det sjællandske regionsråd som det ene af Enhedslistens fire rådsmedlemmer.

Onsdag 18. januar aflagde vi – Bjarne Rasmussen og Anker

Niels Rolskov

Schjerning – besøg hos Niels Rolskov i hans og hustruen Anne-Maries hjem i den tidligere skole i landsbyen Tessebølle 6-7 km syd for Køge i nærheden af Herfølge. Vores formål var at tegne et portræt af Niels og videregive hans fortællinger om hans kulturradikale bolig, Køge Kommune før og nu, Køges lokale arbejderbevægelse og politiske venstrefløj, DKP's lokale historie og nogle af erfaringerne fra de første tre års arbejde i Køge Byråd.

Niels og hans baggrund

Niels stammer fra en politisk engageret bondeslægt. Som ung

forlod hans farfar sin sønderjyske hjemegn ved Toftlund for at slippe for tysk soldatertjeneste under 1. Verdenskrig. Han satte 8 børn i verden, blev politisk aktiv i Venstre og valgt som sognerådsformand.

Faderen blev uddannet som ingeniør, fik ansættelse på Kemisk Værk Køge (KVK) og bosatte sig lidt nord for Køge i Ølby Lyng, hvor Niels blev født i 1955. Faderen opfandt en blå trykfarve, som virksomheden tjente gode penge på. Køge var i 1950'erne og 60'erne en industriby domineret af de tre store arbejdspladser KVK (6-700 ansatte), Codan Gummi (op til 2000 ansatte) og Junckers Savværk (ca. 300 ansatte).

Niels drømte om at blive bondemand ligesom farfar, men endte med at vælge den boglige vej via Køge Gymnasium og senere RUC, hvor han i 1982 blev færdiguddannet som miljøplanlægger med den akademiske titel cand.tech.soc. Jobs som miljøplanlægger var på det tidspunkt svære at få, så det blev diverse ansættelser som IT-medarbejder, et område som Niels kom til at beskæftige sig med siden.

Huset i Tessebølle

Niels blev boende i Køge-området og giftede sig med pædagogen Anne-Marie Bødker, som han fik 2 børn og har tre børnebørn sammen med. I 1996 købte parret den ene halvdel af skolen i Tessebølle, som blev nedlagt i 1954 og siden blev kendt som bolig for nogle af de kendte indenfor kunsten og kulturens verden.

Den dansk-norske maler og grafiker Paul René Gauguin og hustruen Martha boede i huset fra 1959 til 1966. Paul René var barnebarn af den verdenskendte franske impressionist Paul Gauguin og blev bl.a. kendt for sine fabeldyr, som stadig sætter deres præg på vægudsmykningen i Niels og Anne-Maries hjem. I 1966 blev boligen overtaget af ægteparret Klaus og Inge Rifbjerg, som i første omgang boede der frem til 1979 og senere igen fra 1983 til 1986. Google kan fortælle de nysgerrige, at den tidligere skole i disse år lagde lokaler til en del sammenkomster i den tids kulturradikale miljø.

Da Rifbjergfamilien i 1986 satte den tidligere skolebygning til salg, var den blevet delt i to halvdele med hver sin selvstændige bolig, og det har den været siden. Niels og Anne-Marie købte sig ind i 1996 samtidig med et andet par, og begge familier bor der stadig.

Det kommunistiske engagement

Niels tog i 1973 initiativ til at genetablere en lokalafdeling i Køge af Danmarks Kommunistiske Ungdom (DKU). Det skete i snævert samarbejde med den i dag kendte filmmand og meningsdanner Peter Aalbæk Jensen. Partnerskabet i DKU varede dog ikke længe. Ålen fik ikke betalt sit kontingent og blev slettet fra medlemslisten.

På det tidspunkt stod DKP stærkt i Køge-området med lokalafdelinger i Herfølge, Vallø, Lyng og Køge by og i alt 225 medlemmer. I slutningen af 1980'erne var medlemstallet faldet til et sted mellem 80 og 90. I 1986 blev Niels valgt som formand for DKP i Køge, og det hverv bestred han indtil 1991, hvor

afdelingen blev lukket og han selv meldte sig ud af DKP.

DKP havde i en lang årrække sat sit præg på det politiske liv i Køge. Både i fagbevægelsen, i andre folkelige bevægelser og i byrådet med navne som Steffen Jensen, det røde postbud Torben Sørensen og senest SID-formanden Ole Christensen, der blev valgt til byrådet i 1981 og sad der i to perioder som DKP's repræsentant frem til udgangen af 1989. Ole fandt senere et nyt parlamentarisk ståsted i Socialdemokratiet, hvor han ikke altid havde lyst til at rette ind efter partilinjen.

Da Niels i 1991 forlod DKP, valgte han at bruge sine kræfter på det boligpolitiske arbejde, og sammen med andre gode kræfter gjorde han et par forgæves forsøg på at få venstrefløjens repræsentation i byrådet via en socialistisk lokalliste.

I spidsen for Enhedslisten

1996 var året, hvor Niels Rolskov blev medlem af Enhedslisten. På det tidspunkt var lokalafdelingen i Køge præget af et par selvpromoverende og lidt skæve personer. Dem bidrog Niels til at gøre op med.

Der skulle gå 17 år, inden Enhedslisten fik sit kommunalpolitiske gennembrud både på landsplan og i Køge. Niels og hans kammerater stillede op på liste Ø ved kommunalvalgene i 1997, 2001, 2005 og 2009, men ingen af gangene blev de valgt. I 2013 lykkedes det. Niels og Jette Jørgensen blev Enhedslistens repræsentanter i byrådet i Køge Kommune. Det skete få måneder efter, at Niels i sommeren 2013 havde genindmeldt sig i DKP.

Køge Kommune

er en blanding af landsbyer og tre byområder: 25.000 i købstaden Køge, 15.000 i Herfølge, 15.000 i landområderne og 3000 i Borup, der før kommunalreformen i 2007 var hovedbyen i den tidligere Skovbo kommune.

Køge er en kommune i vækst med et sygehus, der vokser vildt i kraft af den dobbelte status som supersygehus i Region Sjælland og kommende universitetshospital med Københavns Universitet som partner. Sygehuset er placeret i den nordlige del af Køge og har 6–8.000 ansatte. En ny Køge Nord Station er under bygning. Alt dette stiller store krav til kommunens budget og giver mindre plads til de driftsudgifter, der skal finansiere den offentlige velfærd. Dele af Køge by er udfordret af klimaforandringerne og trusler om oversvømmelser og vandskader i de områder, der ligger tæt ved Køge Å. Der er brug for en ny sluse til ca. 4 millioner kr., hvor åen udmunder i havnen. Hvis uheldet er ude, kan en ny stormflod tilmed oversvømme et område med to store giftdepoter ved det tidligere kemiske værk KVK. Forebyggelse af alt dette kræver store investeringer, der blokeres af det nuværende kommunale anlægsloft.

Partipolitisk er de 27 pladser i byrådet besat af 11 venstrefolk, 7 socialdemokrater, 3 SF'ere, 2 konservative, 2 fra Enhedslisten, 1 fra Dansk Folkeparti og 1 fra Liberal Alliance. Der har været en del partiskift undervejs. DF fik valgt tre, men to af dem skiftede kort efter valget til Venstre, som har afgivet en til LA. SF fik valgt to, men den tidligere socialdemokrat Thomas Kielgast nedlagde den lokalliste, han var blevet valgt på og blev i 2015 medlem af SF.

Borgmesteren er konservativ. Den lidt alderstegne fhv. bank-

direktør Flemming Christensen blev først udpeget til posten af en bredt sammensat konstitueringsgruppe uden om Venstre, men efter stor ballade og afskalninger i DF blev slutresultatet, at han blev valgt af et rent borgerligt flertal.

Liste Ø's byrådsgruppe

Niels og Jette kom i byrådet med hver deres forudsætninger og hver sit engagement i udadvendt politisk arbejde.

Jette er pensionist og tidligere faglig sekretær i den lokale afdeling af pædagogernes faglige organisation BUPL. Hun er aktiv i Mødrehjælpens sociale arbejde.

Niels kunne bygge videre på årelange erfaringer fra arbejdet i DKP og Enhedslisten og sine mange kontakter og erfaringer fra udadvendt folkeligt arbejde. I valgåret 2013 var han formand for Tessebølle Bylaug, bestyrelsesmedlem i Herfølge Borgerforening, midlertidig formand for lokalkomiteen i Folkebevægelsen mod EU og et af de aktive medlemmer i Danmarks Naturfredningsforening.

Da det nyvalgte byråd konstituerede sig blev Niels medlem af Økonomiudvalget og Udvalget for Teknik og Miljø. Jette fik plads i Social-, Skole- og Børneudvalget og i Udvalget for Ejendomme og Drift.

Enhedslistens byrådsarbejde

Den socialpolitiske kamp for de reformramtes interesser har fyldt meget. Der kæmpes konsekvent for princippet om at møde borgerne med respekt – også når de er på kontanthjælp. Mange kræfter er brugt som bisidder for folk, der er ramt af 225 timers reglen og kontanthjælpsloftet, hjælp med formulering af klager til Ankestyrelsen og Udbetaling Danmark og på arbejdet med at rejse lokal støtte til Enhedslistens vellykkede landsdækkende kamp imod planerne om, at den enkeltes ret til kontanthjælp skulle erstattes med pligten til gensidig forsørgelse i et parforhold.

Før kommunesammenlægningen i 2007 var børnetandplejen i den tidligere Skovbo Kommune organiseret i privat regi, og i gammel Køge kommune var den kommunal. Den dobbeltordning fortsatte efter fusionen i et evigt politisk slagsmål. Enhedslisten har altid været konsekvente forkæmpere for den kommunale børnetandpleje.

Niels og Jette har fremlagt et nyt fremsynet trafikpolitisk initiativ med Plus-Way-forslaget om en letbane med højklassebustransport bl.a. til og fra det nye store sygehus.

Niels fortalte os, at der i Køge kommune laves plad og svindel med diverse landzonetilladelser. Enhedslisten skyder ikke på de involverede embedsfolk, men på partiet Venstre, som bevidst vil udfordre gældende love og bestemmelser, som sætter grænser for diverse »venners« kreative mig-selv-først foretagsomhed. Denne praksis er blevet mødt med så mange protester, at det er lykkedes at få hele byrådet til at stemme for en landdistriktpolitisk erklæring, som Enhedslisten havde udarbejdet. Et fint politisk resultat, men det har desværre ikke stoppet de involverede pladugler og deres hjælpere i Køge Byråd.

Enhedslisten var med i to brede politiske aftaler i byrådet om det kommunale budget for årene 2015 og 2016. Kommunens nuværende budget for 2017 fik støtte af den socialdemokratiske

Tessebølle Gl. Skole

del af oppositionen, men især sagen om børnetandplejen fik Enhedslisten til at stemme nej.

Fremtidsperspektiver

Da Niels i 1996 var medstifter af den lokale afdeling af Enhedslisten, dækkede afdelingen ikke kun Køge Kommune, men også nabokommunerne Skovbo, Greve, Solrød og Stevns. Enhedslisten har nu selvstændige afdelinger i Greve, Solrød og på Stevns. Køge afdeling har i dag ca. 50 medlemmer. Niels mener, at det desværre går lidt for trægt med at aktivere partiets medlemmer og at rekruttere nye.

Beboere i Tessebølle skole – Tessebøllevej 40	
Lærer Julius Chr. Olsen	1901 - 1907
Lærer Carl Pedersen Arnkjær	1907 - 1935
Lærer Herman Nielsen	1936 -
Henry Støel	1955 - 1959
Paul René og Martha Gaugin	1959 - 1966
Klaus og Inge Rifbjerg	1966 - 1979
Niels Ove og Lone Andersen	1979 - 1983
Klaus og Inge Rifbjerg	1983 - 1986
Lene Thon og Claus Munk Jensen	1986 - 1992
Pia Hansen og Per Floe Nielsen	1986 - 1995
Jonna og John Kraul	1992 - 1996
Karin og Finn Kristensen	1995 - 1996
Niels Rolskov og Anne-Marie Bødker	1996 -
Eina Munkholm og Steen Nielsen	1996 -

Tavle med liste over skiftende beboere af huset i Tessebølle

Rolskov som spidskandidat, Jette Jørgensen som nr. 2 og den 36-årige sosu-assistent Ibrahim Altuncular som nr. 3 på Ø-listen. Ibrahim er af kurdisk afstamning og er en aktiv kraft i det faglige arbejde inden for FOA.

Niels forventer også fremgang for Socialdemokraterne i Køge, der efter hans mening delvis har rehabiliteret sig efter deres katastrofale valgresultat i 2013.

Enhedslisten i Køge har fra starten prioriteret arbejdet med

at involvere de lokale faglige kræfter i aktiviteterne omkring Velfærdsalliancens landsdækkende aktionsdage, som næste gang markeres onsdag den 10. maj. Især FOA, 3f og Danmarks Lærerforening har muligheder for at sætte noget i gang, fordi de har en lokal afdeling med kontorlokaler i byen. Dansk Metal har ikke længere deres egne lokaler i Køge, men har fortsat kontorbetjening af deres medlemmer i lånte lokaler.

Kommunist og revolutionær marxist

Vi sluttede vores samtale med et spørgsmål til Niels om hans syn på det dobbelte partitilhørsforhold, som han selv og mange andre af DKP's medlemmer praktiserer som aktive medlemmer af Enhedslisten.

Det kan fungere, svarede Niels, fordi Enhedslisten ikke er et kadreparti, men er skabt og opbygget med det formål at kunne rumme forskellige socialistiske og progressive strømninger. Derfor giver det god mening at kombinere arbejdet i Enhedslisten med en indsats for at bibeholde og styrke K-partierne.

Enhedslisten i Køge kan bygge videre på en værdifuld arv fra DKP. Det er bl.a. Kulturhus Køge et synligt bevis på. Kulturhuset på Strandvejen startede som partihus for DKP og kunne i 2016 fejre sit 30 års jubilæum. I dag fungerer det som møde- og samlingssted for Enhedslisten og andre progressive kræfter, her holdes de årlige støttedager for *Arbejderen*, og DKP's landsledelse er mere end velkommen til at bruge stedet til møder og konferencer. Kulturhuset nyder godt af et solidt overskud fra ølsalget i »slyngelstuen«, hvor der fortsat er plads til gæster, der har lyst til en øl og en smøg.

Niels sluttede vores samtale med at karakterisere sig selv som en klassebevidst, revolutionær marxist. Hans indsats i Enhedslisten er ikke kun kommunalpolitisk. Niels var 1. februar i år indbudt til et møde i Enhedslistens Internationale Udvalg, hvor han og Mikael Hertoft – den ene af udvalgets to tovholdere – med hver sit udgangspunkt lagde op til debat om årsagerne til og kræfterne bag krigen i Syrien og Mellemøsten.

Bjarnes og mit besøg i Tessebølle sluttede med en god frokost.

Billederne er taget af forfatteren

Niels Rolskov i sin stue med Bjarne Rasmussen fra DKP's landsledelse og redaktion

Oprøret i Nakskov

Alle erfaringer viser, at en socialdemokratisk ledet regering ikke i sig selv er nogen garanti for demokrati og retsstat

Af Lars Ulrik Thomsen

Den socialdemokratisk ledede regering (2011-15), der også bestod af SF og De Radikale, fortsatte i store træk EU's nedskæringspolitik over for arbejderklassen og andre lag. Da vi nu nærmer os et muligt regeringsskifte bestående af en ny S-R-regering, er der grund til at se på de historiske erfaringer med denne type regering.

Som et resultat af krakket på Wall-Street i 1929 bredte krisen sig med lynets hast til hele den kapitalistiske verden. I Danmark betød det nye *statsmonopolistiske indgreb*, bl.a. i form af Kanslergade-Forliget. Det udløste voldsomme protester over hele landet, og stærkest kom det til udtryk i Nakskov i 1931.

Ib Nørlund har i *Det knager i samfundet fuger og bånd* skildret disse begivenheder:

»Klassekarakteren af den herskende politik kom mere usminket frem overfor de selvstændige bevægelser, som i denne periode med stigende kraft rejste sig i arbejderklassen.

Og det viste sig samtidig, hvordan den højresocialdemokratiske ledelse bruger sin indflydelse såvel over statsapparatet som over organisationsapparatet til at slå arbejdernes kamp ned eller til at desorganisere den. Imod den efterhånden omfattende bevægelse blandt de arbejdsløse i kriseårene blev politiet sat ind; ofte med stor brutalitet.

Ikke uden grund sang man dengang om »Zahles knippelsvingere«. Særlig groft blev den borgerlige statsmagtapparat sat ind mod Nakskov-arbejderne i 1931. I februar havde en arbejdsløshedsdemonstration, som trængte helt ind i byråds-salen, aftvunget ekstrabevillinger på 20.000 kroner til de arbejdsløse.

Politiet hævnedes sig med bagefter at tilegne sig en kommunistisk medlemsfortegnelse og arresterede to arbejdere, som man senere lod idømme 4 og 6 måneders fængsel. Efter politindgrebet trak byrådet sin bevilling tilbage.

Uroen i byen var stor. Da 1. maj nærmede sig forbød politiet – i sidste øjeblik og med forkert adresse – maj-mødet, som var indkaldt af kommunisterne, idet socialdemokratiet havde aflyst. Da mødet ikke lod sig aflyse, huggede politiet voldsomt ind. Den 2. maj indkaldte arbejdspladserne til nyt møde, og politiet optrådte igen med vold og magt.

Arbejderne satte sig dog til modværge og drev politiet tilbage til tinghuset, som blev belejret, indtil forstærkning af politi og militær kom til. Efter en retskomodie idømtes der en række fantastiske straffe — fra 4 måneder til 2 1/2 års forbedringshus.«¹

Komiteen til forsvar for de dømte Nakskov-arbejdere udgav kort efter begivenhederne en pjece, der fortalte indgående om Nakskov-sagen og dens retslige efterspil. I pjecen hedder det blandt andet i afsnittet

Terror under socialdemokratisk regering:

»Nakskov dommene

viser os, at Danmark under socialdemokratisk førerskab er trådt ind i rækken af lande, hvor arbejdernes ret til demonstration og forsamling betragtes som en fare, hvor demokrati og demagogi bliver magtesløs overfor et stadigt stigende krav om arbejde og brød, og hvor revolvervæbnet politi og militær benyttes til hensynsløs undertrykkelse af de demonstrerende arbejderes krav.

Nakskov er ikke den eneste by, hvor sådanne sammenstød har fundet sted. Også i Århus, i Ålborg, i Åbenrå splitter politiet med anvendelse af knipler, skud og bidske hunde demonstrerende arbejdere. Men Nakskov er den by, der blev udset til at statuere et eksempel.

Man har her, en gang for alle, villet vise arbejderne, hvorledes det går dem, der åbent rejser kampen mod borgerskabets nye linje. Forbedringshus til dem, der vover at demonstrere, når borgerskabet forbyder demonstration.«²

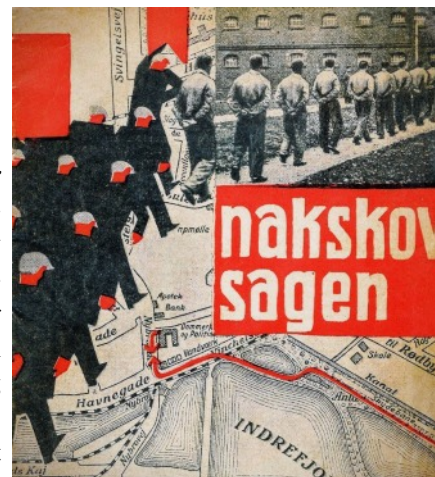
Når jeg tænker tilbage på 1990'ernes faglige kampe med fængslingen af havnearbejdernes tillidsmænd og senere Ribus-konflikten 1994-95, er der ikke sket nævneværdige forandringer i skiftende regerings klapjagt på aktive arbejdere. Derfor er det nødvendigt at se på de historiske erfaringer og lære af dem.

Alle erfaringer viser, at en socialdemokratisk ledet regering ikke i sig selv er nogen garanti for demokrati og retsstat. Skillelinjen i dansk politik går i dag mellem dem der vil et opgør med monopolernes politik, sådan som det kommer til udtryk i EU's direktiver og forordninger, og dem der underkaster sig.

Noter:

¹ *Det knager i samfundet fuger og bånd*, bd. 1 s. 147 f., Ib Nørlund, Forlaget Tiden 1974.

² *Nakskov sagen*, udgivet af »Komiteen til forsvar for de dømte Nakskov-arbejdere«, uden årstal.

Kampen mot EU og EØS

Under Norges Kommunistiske Partis nylige kongres i Trondhjem (se forrige nummer af *Skub*) bad DKP's representant partiets nyvalgte »leder« eller formand skrive en artikkel til *Skub* om de norske kommunisters EU-politik. Artikkelen bringes på norsk

Af Runa Evensen, leder af Norges Kommunistiske Parti

Norges Kommunistiske Parti (NKP) vil ha slutt på det markedsliberalistiske prosjektet EU/EØS. Derfor er den kontinuerlige kampen mot EU og EØS-avtalen fortsatt en hovedsak for partiet. Og det vil den fortsette å være til folkets vilje har seiret!

NKP avviser norsk EU-medlemskap på prinsipielt grunnlag. Vi sier nei til kraftige lønnsnedslag for arbeiderklassen for å oppnå høyest mulig profitt for monopolkapitalen. NKP vil erstatte EØS-avtalen med en fornyet likeverdig handelsavtale. NKP krever folkeavstemning om EØS-avtalen.

Både JA -og NEI siden mener EØS-avtalen gir Norge forpliktelser overfor EU uten muligheter til å påvirke beslutningene. Ingen er fornøyd med EØS-avtalen. Flertallet av befolkningen er mot EU-medlemskap. Hvorfor har Norge den udemokratiske EØS-avtalen fortsatt? Jo, for at de markedsliberalistiske pengekreftene likevel fortsatt er sterkest. Men det skal snu (vende – *red.*). Folkets nei betyr ja til norsk folkestyre, norsk suverenitet, frihet, solidaritet, miljøhensyn og internasjonalt samarbeid.

EØS-avtalen

Det europeiske økonomiske samarbeidsområdet (EØS) er en sammenslutning mellom EU og tre av EFTA-landene; Norge, Island og Liechtenstein. EØS-avtalen omfatter alle EU- og EFTA-land (med unntak av Sveits), totalt 30 land.

Målet med avtalen er å styrke handelen og økonomiske forbindelser med like konkurransevilkår og overholdelse av samme regler. Hovedreglene om fri flyt av varer, tjenester, arbeidskraft og kapital står sentralt. Fisk er delvis unntatt, det vil si at Norges krav om full frihandel ikke ble ivaretatt, og sikret EU fri markedsadgang til enkelte arter og større fiskekvoter for EUs fiskere i EFTA-sonen.

Avtalen gir EØS-landene adgang til EUs indre marked, og den gir EU en betydelig rolle i EØS-landenes lovgivning. EØS-landene har med andre ord avgitt suverenitet til EU, og avtalen er kanskje den mest udemokratiske handelsavtalen som noen sinne har blitt inngått. Til ettertanke så har EØS-avtalen aldri vært diskutert som et mulig alternativ for Storbritannia sin fremtidige tilknytning til EU etter Brexit.

EØS-avtalen har til nå gitt Norge over 12 000 direktiver og forordninger, som blant annet har store konsekvenser for norsk arbeidsliv og norsk distriktspolitikk. Norge tar inn rundt 10 % av det EU-landene selv tar inn, så det nytter å være uten EU-medlemskap. Likevel viser tall at 75 % av det som behandles i kommune- og fylkesting er regulert gjennom EØS. Støtte-

ordninger, Norge har tilbudt i Nord-Norge for å sikre næringsliv og bosetting, forsvinner en etter en, fordi de kommer i konflikt med EUs konkurranseregler.

Hvordan er dette mulig, når hvert EFTA-land har rett til å reservere seg, også omtalt som vetorett? Jo, når en sak behandles mellom de to partene EU og EØS-komiteen, har allerede alle EU-land (27) fattet et felles vedtak som blir EØS-forhandlingenes utgangspunkt. Så må de tre EØS-landene fatte et felles vedtak, og det blir dermed som EUs opprinnelige forslag, ett diktat. Slik innføres alle forordninger og de fleste direktiver uten endringer, noen direktiver med tilpassede endringer, og retten til reservasjon har hittil ikke blitt benyttet. Retten til reservasjon gir EU dessuten rett til kompenserte tiltak og kan dermed ha konsekvenser som det er vanskelig å forutse rekkevidden av.

EØS-avtalens inngripen i norsk suverenitet og demokrati

I 2012 ble det foretatt en utredning av Norges avtaler med EU (NOU 2012:2, side 821) som sier: »Innenfor rammene av avtalene (EØS, Schengen med flere) er Stortinget i realiteten ikke lenger selv lovgiver, men må nøye seg med å gjennomføre regler som er utformet i EU. Selv om dette bare dekker en del av Stortingets lovgivning, er det en betydelig del, og den er stadig økende. Når Stortinget selv gir lover må man videre passe på at de nasjonale reglene ikke kommer i motstrid med EU/EØS-retten, og dersom det skjer vil domstolene som hovedregel måtte gi EU/EØS-reglene forrang.«

Norge betaler regningen

EØS-medlemmene skal yte støtte til EU-land for å bidra til å gjøre alle medlemslandene i stand til å delta fullt ut i EUs indre marked. Norge dekker ca. 97 % av bidragene fra EFTA-siden. I perioden 2009-14 utgjorde dette ca. 2,8 milliarder NOK per år. Europa og verden sine problemer er også Norges problemer. NKP støtter at der blir utjevning mellom rike og fattige land, men at det skal gjelde hele verden.

Stor motstand mot EU-medlemskap

På tross av at kampen mot Norsk EU-medlemskap har vart i mer enn 50 år, ble Norge tilknyttet EU gjennom EØS i 1994 (undertegnet i 1992). Med denne avtalen er styrkingen av en liberalistisk økonomisk politikk et faktum i Norge.

På meningsmålingene har det vært 11 sammenhengende år med over 70 % motstand mot norsk EU-medlemskap i befolkningen, og ved to folkeavstemninger (i 1972 og i 1994) har folket sagt nei til EU-medlemskap. Motstandere ser på EØS-

avtalen som snikinnmelding i EU, og i strid med resultatet av folkeavstemningene, og krever folkeavstemning om EØS-avtalen, noe Stortinget har avvist. NKP ser det derfor ikke som en folkevilje at Norge er knyttet til EU gjennom EØS-avtalen.

Brei motstand

Der er motstandere mot EU-medlemskap og motstandere mot EØS-avtalen i alle norske politiske partier. Det eneste partiet som har vedtak for norsk EU-medlemskap er statsministerens konservative parti Høyre (H).

Til høsten er der Stortingsvalg i Norge, og prognoser viser at sosialdemokratene i Arbeiderpartiet (Ap) vil vinne valget. Senterpartiet («bondepartiet») (SP) får en betydelig fremgang i prognosene og vil mest sannsynlig danne regjering med AP. SP er kjent som et sterkt EU/EØS-kritisk parti, men gikk på sitt landsmøte forrige måned ut med at de ikke ville stille noe krav til Ap om EØS-avtalen i en mulig regjeringsposisjon. Problemet/motsetningen deres er at de er et liberalistisk parti, og derfor er det vanskelig for dem å gå imot liberalismen.

NKP er tilsluttet Nei til EU, en breddeorganisasjon med over 22 000 medlemmer, fra upolitiske til politiske fra samtlige norske partier. Her har NKP et medlem i Rådet. Ellers er NKP representert i fylkesstyret og lokallag. Nei til EU fungerer mest som en kunnskapsbank, men blir tidvis tatt med på høringer, utredninger og dukker opp på debattprogram. Organisasjonen har mistet mange medlemmer de senere årene, på grunn av at mange mener målet om å holde Norge uten EU-medlemskap er nådd, og fordi Nei til EU har spisset arbeidsmålene til å arbeide for oppsigelse av EØS-avtalen. Da kunne ikke alle være medlemmer lenger. Nei til EU har startet oppropet «Ut av EØS» med mål om en folkeavstemning, som snart 20 000 mennesker har signert.

Norsk eksport – verden er større enn EU

Oppsigelsestiden for EØS-avtalen er ett år, og da faller Norge tilbake til sin gamle frihandelsavtale som vi hadde med EU før 1994. Denne er selvfølgelig foreldet nå, men kan lett og raskt oppjusteres. Norge får solgt varene sine uten EØS-avtalen, men mange av dem som er for å beholde avtalen er blitt innbilt, at Norge ikke får solgt varene sine uten.

Det vanskelig å finne de økonomiske fordelene med EØS-avtalen. Alternativrapporten og Menonrapporten konkluderer med at norske interesser tilfredsstillende kan ivaretas uten EØS-avtalen.

Finanstilsynet

Norge ble tilknyttet EUs Finanstilsyn høsten 2016, noe som legger til rette for en spekulasjonsøkonomi for finansnæringen med 180 direktiver. Dette ble gjort uten en folkeavstemning. Suverenitetsavståelse er ifølge Grunnlovens § 115 (tidligere § 94) ulovlig og krever 2/3 flertall i Stortinget, men denne paragrafen ble unngått å bruke i denne saken. Frykten er der for at andre minst like viktige suverenitetsavståelser også avgjøres »i

korridoren« på dette viset fremover.

Den femte »frihet« - EUs energiunion – fri flyt av kraft

»Det er ingenting som betyr mer for ryggraden i norsk industri enn langsiktig tilgang på elektrisk kraft til konkurransedyktig pris«. Det landet som fra naturens side har mest miljøvennlig kraft, kan ende opp med å betale den høyeste strømprisen (Vett 2-2017). Dette vil komme til å resultere i nedleggelse av norsk industri og etablering av industri i andre land med høyere energiforurensing.

Forslaget om at Norge skal med i EUs energiunion skal behandles i Stortinget i år. Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) mener kraftprisen i Norge vil øke med 30 % fram til 2030 om Norge innlemmes i EUs energiunion. Årsaken til prisøkningen er utbygging av eksportkabler, og så lenge tilbud og etterspørsel bestemmer prisen og kraften skal til et marked med langt høyere priser, blir det resultatet. Norske forbrukere og norsk industri kommer til å betale for utbyggingen.

EU er importør av kraft. Forsyningsikkerhet og klimakutt er sentrale målsettinger for unionen. Unionen trenger derfor grønn miljøvennlig kraft fra Norge for å nå sine mål. Norge har et tilnærmet lik 100 % fornybart kraftsystem, og EU har målsetting om å nå 27 % fornybar kraft innen 2030. Et hav av forskjell. Vannet lagres for eksempel i magasiner/demninger når det ikke regner, noe som kan tilføre jevn strøm. Vindkraft produseres til sammenligning ca. 3000 av årets 8760 timer, og lagringskapasiteten er ikke godt nok utviklet ennå. Eksportkab-

lene som skal gå fra Norge til Europa har i tillegg et energitap på mellom 5 og 10 %, siden avstandene er store, og ikke aluminium eller smelteverksprodukter kan brukes i eksportkablene, annet enn lokalt i Norge.

Innlemning av Norge sin fornybare miljøvennlige kraft i EUs energiunion og dets grenseløse indre marked vil koste Norge. Den vil koste sentralisering av beslutningene, med makt og myndighet samlet hos energibyrået ACER, for Norges del ESA. Eksportkablene vil koste industri og fortsatt grønn omstilling for Norge. Energiunionen er utformet for å ivareta EUs interesser som energikjøper.

LO-Kongress i mai

NKP støtter LO-Kongressens vedtak av 2013 i at ILO-konvensjoner, norske tariffavtaler og norsk arbeidslovgivning må gis forrang foran EU-regler. Der er store forhåpninger til LO-kongressen nå i mai for at kravet om oppsigelsen av EØS-avtalen skal gå gjennom. Man må ha en samlet fagbevegelse med seg om målet skal kunne gå igjennom i Stortinget. Problemet er at makten hos topp-politikerne i sosialdemokratiet (AP) i LO og på Stortinget, ikke godtar dette opp på dagsorden, så NKP tenker det kommer til å drukne i forslaget om flere oljearbeidsplasser i Lofoten, Vesterålen og på Senja, eller oljeboring og miljø- og naturvern hensyn i samme område. På tross av at NKP har flere medlemmer i LOs representantskap rundt om i landet, har vi dessverre ingen delegater på LOs kongress.

Viktige fagforbund, som Norsk Transportarbeiderforbund, EL & IT-forbundet, Fellesorganisasjonen og Norsk Lokomotivmannsforbund, har vedtatt å arbeide for oppsigelse av EØS-avtalen.

Bekymringer er der i forhold til spørreundersøkelser som viser liten folkemotstand mot EØS-avtalen hos LOs medlemmer. Spørsmålet her var dårlig formulert, slik at det støttet opp om myten om at Norge ikke får solgt varene sine uten EØS-avtalen. NKP tenker at om EØS-avtalen kommer opp som en valgkamp sak for de store partiene, vil kunnskapen om temaet øke og vise at dem som er mot EU-medlemskap hovedsakelig

også er mot EØS-avtalen.

Norsk Laval-dom

I desember 2016 fikk Norge sin egen Laval-dom med legalisert lønnsdumping. Dommen som falt i norske Havnearbeideres kamp setter til side ILO-konvensjonen om fortrinnsrett for registrerte havnearbeidere. Det er en dom som leverer et knusende slag mot det som ofte går under navnet »den nordiske modellen«. Resultatet ser vi allerede i at Colorline arbeider på å skifte ut 700 arbeidere til norsk tariff med billigere utenlandsk arbeidskraft.

Kampen fortsetter

I juni 2016 valgte Storbritannia å forlate EU, noe som ryster EUs grunnvoller. NKP håper på en dominoeffekt: at flere land stemmer for å tre ut av EU. Erfaringsmessig ser vi at om folk får muligheten til å stemme, så stemmer folket NEI! Men frykten er at grepet strammes i EU og at EU humper videre. I motsetning til i Norge, så ønsket ungdommen å bli i unionen. Den avtalen Britene ender opp med får innvirkning for Norge.

Om Britene får en bedre avtale innen fiskeri med EU, enn den Norge har, får Norge et reelt alternativ å vise til i fremtidige forhandlinger. EU har hatt kontroll over 80 % av havområdene til Storbritannia. Det kommer da til å åpne seg et hav av muligheter for Norge. Fisk blir viktig! Fiskeri er en nasjonal verdiskapning for Norge. Fiskeri må igjen bli en rettferdig næringsstrategi. Rovdriften til EU må opphøre. Hele kyst-Norge og alle fiskere må med i kampen.

For å kunne ta tilbake demokratisk kontroll over samfunnsutviklingen er det tvingende nødvendig å erstatte EØS-avtalen med en reforhandlet likeverdig handelsavtale. For slik det er nå vil enhver EU-lov ha forrang i forhold til norsk lovgivning som er i strid med EU-lover.

NKP har aktivt støttet fagforeningens kamp mot Næringslivets Hovedorganisasjons (NHO) forsøk på å knekke deres betydning og funksjon i klassekampen. Det er også EUs uttalte mål å knekke fagbevegelsen. NKP har sagt nei til innføring av EUs postdirektiv. NKP har sagt nei til alle jernbanedirektivene som tar sikte på å privatisere driften.

NKP er motstandere av kommune -og fylkessammenslåinger. Lokaldemokratiet er hjørnesteinen i hvordan Norge er bygget opp. Målet til regjeringen var å redusere landets 428 kommuner frivillig. Kommunene har stemt over dette, og de som ikke sa seg villig til sammenslåing, blir likevel sammen slått med tvang. Tilpassing til EU er tydelig, og Norge er på vei mot få og store regioner som det heter i Danmark og i EU.

NKP vil styrke den norske arbeidsmiljøloven. Her må arbeides for faste stillinger. Privat utleie av arbeidskraft/vikarbyrå må forbys. Offentlig monopol på arbeidsformidling må gjenopprettes.

Kampen må fortsette til den avsluttes med arbeiderklassens makt, ut av EØS og ut av NATO!

Kilder: Store Norske leksikon, Alternativrapporten, Menonrapporten, NKPs egne brosjyrer, tisafr-kommune.no, utaveos.org, Regjeringen.no, neitileu.no

De europæiske kommunistpartiers møde i januar 2017

I 100-året for oktoberrevolutionen mødtes de europæiske kommunistiske partier, som de har gjort de sidste 10 år for at drøfte fælles erfaringer. Som de andre år på initiativ af Grækenlands Kommunistiske Parti (KKE).

Af Bjarne Rasmussen, DKPs repræsentant på mødet.

Mange af de taler, der blev holdt ved mødet, tog udgangspunkt i erfaringerne fra oktoberrevolutionen og tiden indtil vore dage. Det gjaldt også den tale Dimitris Koutsoumpas, generalsekretær for KKEs centralkomite, holdt. Han fremhævede, at oktoberrevolutionen mere end noget andet viste arbejderklassens potentiale som den revolutionære klasse, der kan stå i spidsen for kampen for et socialistisk-kommunistisk samfund.

Som nævnt var det 10. gang i nyere tid at de europæiske kommunistiske partier mødtes, og denne gang var der tilmeldt 42 kommunistiske partier, heriblandt repræsentanter for de kommunistiske partier i Norge, Sverige og Finland. Fra Danmark deltog 3 partier, nemlig DKP, KPId og Kommunistisk parti. Sidstnævnte for første gang. Frankrig, Bulgarien og Rusland deltog ligeledes med 3 partier hver. I alt var 32 lande repræsenteret.

Mødets form gav ikke megen mulighed for egentlig debat. Der var alene tid til, at hvert parti fremlagde sine synspunkter, dels på temaet »Oktoberrevolutionen og dens betydning« dels på egne opgaver og muligheder.

Der var meget naturligt enighed om, at oktoberrevolutionen var en historisk begivenhed, som har været af stor betydning for udviklingen i verden. Arbejderklassens organisering og kampe og sejre i hele verden, befrielse af folkene fra kolonialismen m.v. Men også at erfaringerne fra oktoberrevolutionen kan og skal bruges i den videre kamp for socialisme. Heller ikke overraskende var der enighed om, at kapitalismen ikke tegner menneskehedens fremtid.

Trods mange partiers vanskeligheder i deres egne lande, herunder de danske kommunistiske partiers, konkluderede KKE i den afsluttende pressemeddelelse, at mødet var af den opfattelse, at vort århundrede vil blive præget af et nyt opsving for den globale revolutionære bevægelse, og at vi vil se en række nye socialistiske revolutioner.

Selvfølgelig blev sammenbruddet af Sovjetunionen og de europæiske socialistiske lande berørt af flere. Der blev lagt vægt på de negative følger det har fået for landenes befolkning. I pressemeddelelsen henvises til at fejltagelser og afvigelser var en væsentlig grund til at socialismen blev forkastet. Men det nævnes også, at det, at landene i løbet af udviklingen indførte elementer fra kapitalismen, langsomt svækkede og underminerede den socialistiske konstruktion. Det er der sikkert noget sandt i, men reelt var der ingen af partierne, som i denne sammenhæng havde nyt at bidrage med til analysen af, hvad der

førte til sammenbruddet eller kontrarevolutionen, som de fleste foretrak at kalde det.

Fra mange sider blev det understreget, at den nuværende fase i udviklingen rummer store farer. Ikke mindst fordi den økonomisk krise skærper modsætningerne mellem de kapitalistiske kræfter, herunder mellem de imperialistiske centre og indenfor disse centre repræsenteret ved f.eks. EU og NATO. Trods krisen er kapitalismen stærk og vil også være farlig i den vækstperiode, som følger krisen, ikke mindst for den arbejdende befolknings vilkår og rettigheder.

Svaret herpå er selvfølgelig en styrkelse af de kræfter, der ønsker en anden udvikling og ønsker socialistiske samfund.

Også i år var der forskelle i vurderingerne af, hvilke strategier der kan/skal anvendes i den videre kamp. En række partier med KKE i spidsen fremhævede, at den reformistiske opportunisme, som blandt andet partierne i det Europæiske Venstre står for, er en farlig vej, en vej som på ingen måde kan føre til reel forandring af samfundet. KKE har selvfølgelig deres erfaringer med Syriza som baggrund for deres vurdering. Konklusionen for disse partier er, at deltagelse i eller anerkendelse af regeringer i en kapitalistisk kontekst simpelthen er en fejltagelse.

Kommunisterne må medvirke til at klassebevidstheden i arbejderbevægelsen styrkes, at skabe alliancer mellem arbejderklassen og med andre folkelige lag i byer og på landet. Partierne skal bruge deres kræfter i kampen mod monopolerne og mod udnyttelse. Det er svaret. Målet er at afskaffe kapitalismen i det 21. århundrede og denne gang på en måde, der ikke kan skrues tilbage.

Denne diskussion er også central for danske kommunister, ikke mindst efter at Enhedslisten i en periode var en del af det parlamentariske grundlag for en socialdemokratisk regering. Det vigtigste resultat af det er som bekendt, at vi nu har en borgerlig regering som stump for stump ruller de positive elementer, som blev opnået under Thorningregeringen, tilbage. Vi har flere gange peget på, at Enhedslisten ikke vil kunne få varige resultater af sin politik, uanset hvor fornuftig den er, uden at der skabes kraftige folkelige aktiviteter til støtte for politikken, og at en sådan støtte ikke kan opnås alene med parlamentariske metoder.

Det er i princippet en holdning som deles af Enhedslisten i ord, men uden at det omsætter sig i listens politiske virke.

Det var derfor interessant at lytte til repræsentanten for Det Portugisiske Kommunistiske parti (PCP). De har som bekendt problematikken inde på livet og kan ikke nøjes med at snakke om sagen. De mener de kan/skal slås for et patriotisk og venstreorienteret alternativ, som måske vil kunne løse landets problemer og føre til udvidet demokrati frem mod et socialistiske samfund. Deres udgangspunkt er, som KKEs, et opgør med EU og en understregning af at Europas problemer ikke kan løses ved reformering af EU. PCP deler også KKEs holdning, at Det Europæiske Venstre lider af en fejlslået af, at EU kan reformeres indefra. PCP mener at kampen mod EU skal tage form af arbejdernes og folkets kamp for rettigheder og national uafhængighed og for afvisning af krav fra EU. Det kræver et stærkt kommunistisk parti der kan samarbejde med andre progressive og venstreorienterede kræfter på et grundlag, som retter sig mod den kapitalistiske integration i Europa.

Denne grundlæggende opfattelse er sat på en prøve efter parlamentsvalget i 2015, hvor den borgerlige regering blev sat fra magten og erstattet af en ny socialdemokratisk ledet re-

Blandt mødedeltagerne ses forrest Runa Evensen fra Norges Kommunistiske Parti og bag hende Arne Cheller fra Kommunistisk Parti i Danmark

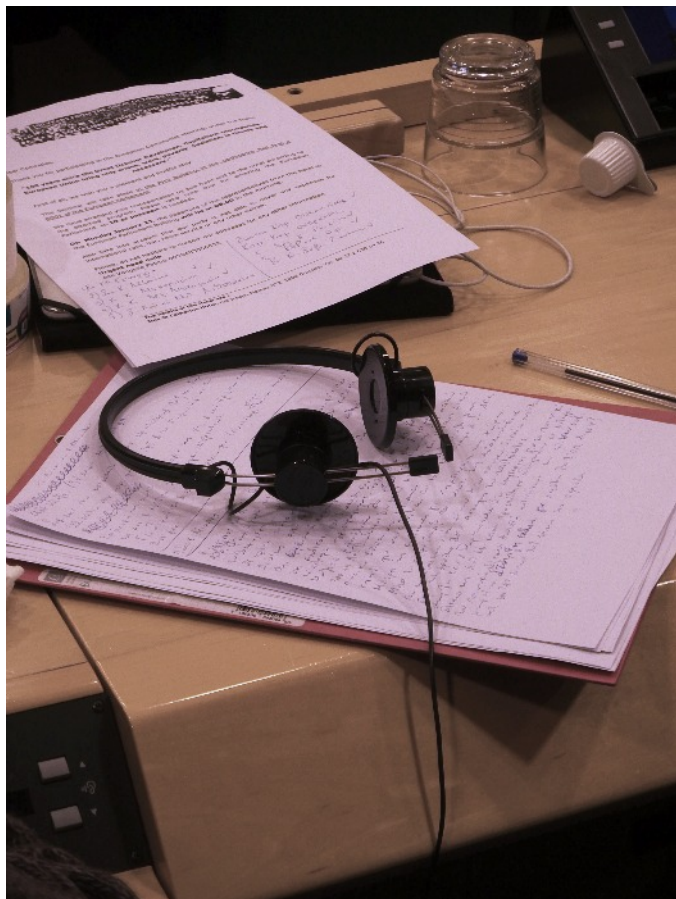
gering. PCP er ikke en del af denne regering og ikke egentligt støtteparti, men er nødvendig for at genoprette forsvundne rettigheder og vinde nye. PCP har åbnet for den nye regering, men fastholdt sin ret til egne politiske holdninger og forslag.

Det har ført til en række forbedringer, men har ikke kunnet forhindre, at regeringen på en række områder følger EU's krav, forbliver i EUROen m.v. Så PCP arbejder for yderligere frigørelse i forhold til EU, at Portugal træder ud af EUROen, at landets gæld genforhandles m.v.

Så på nogle måder tegner det græske og det portugisiske kommunistparti hver deres strategi i forhold til relationen til en ikke-borgerlig regering. Begge bygger dog på, at arbejderklassen og folkelige lag skal bringes i bevægelse til støtte for de politiske krav som de kommunistiske partier fremsætter opfyldt. Begge er værd at følge i deres videre arbejde.

Som erfaringsudveksling er de europæiske møder for kommunistpartier i sig selv værdifulde. Som de er forberedt og gennemført giver de ikke mulighed for fælles analyser og udvikling af fælles strategi, eller bare dele af en strategi. På mødet fremhævede DKP, at den kommunistiske bevægelse har brug for en diskussion af, hvordan vi svarer de mange mennesker, som føler sig undertrykt af neoliberal politik og globalisering, på en måde så de føler sig tiltrukket af de kommunistiske partier. De burde reelt være en del af de kommunistiske partiers basis, fordi vi har det svar de efterspørger, nemlig socialisme. I stedet søger de mod ikke alene populistiske strømninger, men også mod nationalistiske og højreorienterede strømninger.

DKPs indlæg på mødet kan læses i januarnummeret af Skub.

Som det ses, gjorde DKP's repræsentant flittigt notater på de europæiske kommunisters møde i Bruxelles

Debatmøde og efterfølgende støttefest for Arbejderen og Skub Slagelse, 11. marts 2017 Regnskabsberetning med tal, tekst og billeder

Indtægter:

Salg af 13 middage à 100 kr.	1300,00 kr.
Lotteri	860,00 kr.
Kinesisk auktion	1047,75 kr.
Salg af øl, vand, vin, bøger og kaffe med kage	1052,50 kr.
Støttebidrag	
- Steen Parker Sørensen, Slagelse	200,00 kr.
- Bodil og Ole Waagensen, Lolland	200,00 kr.
Indtægter i alt	4660,25 kr.

Overskud:

4660,25 kr.

Arbejderens andel:

2330,13 kr.

SKUB's andel:

2330,12 kr.

Diverse bidrag til to gode arrangementer:

Sigurd Gormsen, Kurt A Nissen og Jan Hoby lagde op til **eftermiddagens debat om velfærdskampen** med oplæg om situationen for den truede offentlige velfærdssektor, historiske erfaringer fra den faglige og sociale kamp og nutidens udfordringer for velfærdssamfundet, fagbevægelsen og den politiske venstrefløj og ikke mindst den lokale forberedelse af Velfærdsalliancens kommende aktionsdag 10. maj.

Arrangørerne DKP og Kommunistisk Parti (KP) og mange af støttefestens deltagere havde skænket gevinster til lotteriet og den efterfølgende kinesiske auktion. Festens deltagere bidrog med store og små beløb til et flot overskud og hjalp med diverse praktiske opgaver.

Vore lokale musikere og Enhedslisteaktivister Helene Gerup og Niels Møller gav med Helenes sang og Niels guitar-spil debatmødet og støttefesten en kulturel vitaminindsprøjtning med bl.a. tekster af Poul Henningsen, historiske kampsange fra Spanien og Italien og en nykomponeret version af Jeppe Aakjærs sang om Jens Vejmand. Jens Fransens velforberedte foredrag om DKP's indsats i Slagelse i perioden 1931 – 45 tog udgangspunkt i hans nyudkomne bog. Mange kom på banen med spørgsmål og erindringer om bl.a. de lokale kommunistiske, historiske personligheder Jens Peter Sørensen og Viggo Marker.

I medfør af beslutning på 34. kongres om afholdelse af et seminar eller en konference til fejring af Ib Nørlunds 100-årsdag den 29. august i år nedsatte DKP's landsledelse en arbejdsgruppe under ledelse af Niels Rosendal Jensen og med deltagelse af Anker Schjerning og Luis Monteiro fra landsledelsen til forberedelse af et sådant arrangement. Programmet er i alt væsentligt færdigt, men med forbehold for ændringer af enkelte detaljer, og der er åbent for tilmelding.

Marxisme

i det 21. århundrede

Brexit, Trump, blomstrende nationalisme i flere europæiske lande – er det bare en reaktion på globalisering, voksende international konkurrence, migrations- og flygtningekriser, usikkerhed i ansættelsen, arbejdernes modstand mod prekære vilkår og massearbejdsløshed – listen synes lang. Brede lag i befolkningen har mistet troen på de såkaldt etablerede politikere og deres kriseløsninger.

I denne situation er venstrekræfterne ikke på omdrejningshøjde. Socialistiske alternativer ses stort set ikke i den politiske debat, og partierne til venstre har svært ved at opfange protesterne og er nødt til at udvikle deres politik.

Det forudsætter en teoretisk forståelse af konflikterne i nutidens verden. Alternativer til krigsfare, truende klimakatastrofer og den stærkt voksende ulighed kommer ikke af sig selv. Det kræver omtænkning og nytænkning, vilje til at sætte andre målestokke for menneskeligt samvær og mod til at gribe ind i begivenhedernes udvikling for at tilkæmpe sig indflydelse. Uden stærke ideer, der kan fænge og udløse handling, ender det som fromme håb.

Vi indbyder derfor i **weekenden 9. og 10. september 2017** til et overflødhedshorn af politiske og teoretiske diskussioner om centrale punkter i kampen for en samfundsforandrende politik i Danmark og for nye bæredygtige og solidariske europæiske og globale samarbejdsstrukturer. Disse udfordringer nødvendiggør både et kritisk blik på de officielle kriseløsninger og et kritisk og selvkritisk blik på marxistisk teori og praksis. Det ser konferencens arrangører som en forudsætning for arbejderbevægelsens og andre samfundsforandrende kræfters udvikling i det 21. århundrede.

Mange personligheder har med udgangspunkt i marxistisk teori og tænkemåde sat deres præg på samfundsudviklingen. En af dem var den danske kommunist Ib Nørlund. Hans levetid faldt sammen med den epoke, der startede med de revolutionære begivenheder i Rusland i 1917 og sluttede med omvæltningerne i Sovjetunionen og Østeuropa i 1989.

I maj 2016 besluttede DKP's landsledelse at bruge hundredeårsdagen for Ib Nørlunds fødsel som anledning til at indlede et samarbejde med andre socialistiske og marxistisk tænkende kræfter om at sætte fokus på de problemer som nutidens marxister er konfronteret med.

Konferencen arrangeres af en bredt sammensat arbejdsgruppe.

Program:**Lørdag, 9. september 2017, kl. 12:00-18:30**

- 12:00 Velkomst
Henrik Stamer Hedin formand for DKP
- 12:15-13:00 Tema 1: Ib Nørlund
Niels Rosendal Jensen: Ib Nørlunds betydning for arbejderbevægelsen
Irene Nørlund (*titel på oplæg ikke fastlagt*)
- 13:00-16:00 Tema 2: Om imperialismen
Jacques Hersh: Venstrefløjen og imperialismen
Rolf Czeskleba-Dupont: Økosocialisme som anti-imperialisme
Karen Helveg Petersen: Trekkanthandel – råvareleverandører, finans- og industriproduktion
Diskussioner: Jørgen Petersen, Mikael Hertoft
Mødeleder: Anker Schjerning
- 16:15-18:30 Tema 3: Om kultur og uddannelse
Gert Sørensen: Kulturelt hegemoni og postdemokrati – mellem teorierfaring og forventningshorisont
Steen Nepper Larsen: Uddannelsespolitik og kapitalisme
Frigga Haug: 4-1 perspektivet (videoplæg)
Diskussioner: Klaus Schulte, Rolf Czeskleba-Dupont
Mødeleder: Bjarne Rasmussen

Søndag, 10. september 2017, kl. 10:00-16:00

- 10:00-12:30 Tema 4: Om nation og velfærd
Niels Finn Christiansen: Nation og velfærd i et klasse-mæssigt perspektiv
Migrations- og flygtningespørgsmålet
Mikkel Bolt: Populisme som protest
Diskussioner: Jan Hoby
Mødeleder: Klaus Schulte
- 13:00-14:30 Tema 5: Arbejderbevægelsens nutid og fremtid
Morten Thing: Arbejder, arbejderklasse og arbejderbevægelse i nutiden
Jan Hoby: Fagbevægelsen og marxismen
Søren Kolstrup: Det 3. arbejderflertal
Mødeleder: Luis Monteiro
Diskussioner: Henrik Bay-Clausen, John Ekebjærg-Jakobsen, Claus Westergreen
- 14:30-16:00 Tema 6: Marxisme i Danmark før, nu og i fremtiden (med et europæisk udsyn)
Christian Gorm Hansen, Institut for Marxistisk Analyse
Rosa Luxemburg Stiftung, Berlin
Mødeleder: Niels Rosendal Jensen
Diskussioner: Henrik Stamer Hedin

Praktiske oplysninger:**Konferencen afholdes hos: 3F, Peter Ipsens Allé 27, 2400 København NV.****Dørene åbnes lørdag kl. 11:30, hvor der er mulighed for en spartansk bid brød.****Søndag serveres der en lille frokost.**

Zetkin-monument på Jagtvej 69

Danmarks kommunistiske Parti i Hovedstaden har holdt sin distriktskonference 2017 og udtaler:

Danmarks kommunistiske Parti i Hovedstaden foreslår, at den tomme plads efter Folkets Hus på Jagtvejen 69 i København indrettes som mindehave til kvinder, der har ydet en ekstraordinær indsats for kvinders rettigheder, samt at der rejses et monument til ære for kvindedagens indstifter Clara Zetkin.

I denne bygning rejste den daværende socialdemokratiske delegerede Clara Zetkin på den anden internationale kvindekonference i 1910 for første gang forslaget om en fælles aktionsdag (dengang en egentlig kampdag) for kvindernes rettigheder, med kravet om kvindernes stemmeret. Den 8. marts har været den faste internationale kvindedag siden 1922. Konferencen blev holdt i København 26.-27. august i sammenhæng

med Anden Internationales kongres. Det var ledelsen af det internationale kvindesekretariat der havde sammenkaldt konferencen. 130 kvinder fra 16 lande deltog. På den første dag af konferencen blev repræsentanterne enige om bl.a. følgende erklæring: »I overensstemmelse med proletarietets klassebevidste politiske og faglige organisationer foranstalter de socialistiske kvinder i hvert land en kvindedag, som først og fremmest skal tjene til agitation for kvindernes stemmeret. Dette krav må belyses ud fra socialistiske synspunkter og i dets sammenhæng med hele kvindespørgsmålet. Kvindedagen må gives international karakter og forberedes ordentligt.«

Danmarks kommunistiske Parti i Hovedstaden opfordrer alle kvindeorganisationer og progressive kræfter om at bakke op om dette forslag.

Mord på PostNord

Udtalelse fra DKP Hovedstaden

Nogle områder er så indlysende fælles samfundsopgaver, at selv ny-liberalister kan have problemer med at gøre dem til slagmark for konkurrerende selskabers jagt på profitter på bekostning af arbejdsforhold, brugere, og i den sidste ende med langt større samfundsmæssige omkostninger. Et sådant område er postvæsenet.

Hvis man ikke har et liberalt fundamentalistisk grundsyn, er det i befolkningens interesse at have ét fælles samfundsejet selskab, der en gang om dagen kommer rundt til samtlige adresser i landet med alle de breve, pakker, blade, hvor vi skal betale en fornuftig pris, frem for at sende flere konkurrerende firmaer på samme adresse med forskellige breve og tryksager.

Planlagt underminering af offentlige virksomheder.

Skiftende ny-liberale regeringer har udviklet en drejebog, hvor man underminerer modstanden mod de mest absurde privatiseringer og konkurrenceudsættelser. Opskriften er allerede brugt på flere områder, med ganske gode resultater, hvor både miljøet og befolkningens interesser bliver sorteper. Dette er delvist dikteret af EU-regler om konkurrenceudsættelse og »beskyttelse« mod konkurrence fra samfundsejede virksomheder.

Et planlagt mord

Denne proces foregår også i postvæsenet. I øjeblikket er der en massiv nedgang i brevmængden, mens pakkemængden vokser. Med rettidig omhu har lovgiverne derfor udbudt et tag-selv-

bord til private profit-firmaer (ofte med underbetalte og uorganiserede ansatte), som sjovt nok har valgt at varetage især pakkeleveringen i byområderne, lige netop dér, hvor det voksende marked for let-tjente penge ligger.

Imens kan PostNord, som det svensk-dansk statsejede selskab hedder, få lov til at sikre omdelingen af nogle få tilbageværende pakker og især breve til samtlige husstande. Det er naturligvis en god og nødvendig offentlig service, men også en oplagt underskudsforretning. Redningsindsatsen er vanen tro øget porto og ringere servicering ikke mindst af yderområderne. Samtidig med at man giver PostNord bøder for ikke at overholde public-service aftalen med staten. Det gøder jorden for forståelsen af at privatisere Postens arbejdsområde, og det kan snart ikke blive ringere. Tju hej så er liberalisterne kommet i mål.

Noget tyder på, at de har forregnet sig. PostNord er ved at gå konkurs i utide. Man mangler stadigvæk at slippe af med de resterende tjenestemænd. Det handler omkring 3-4 milliarder kr. PostNord får lov at vakle videre som en konkurstruet offentlig virksomhed nogle år endnu inden mordet finder sted.

Imens må vi sammen med de fyringstruede kæmpe for et krav om et samfundsejet distributionssystem. Det giver os endnu lidt tid. Tid til i samarbejde med de ansatte i PostNord at arbejde for et folkekrav om et samfundsejet distributionssystem, hvor vi sikrer den daglige omdeling af alle breve og tryksager og pakker på alle landets adresser.

Hvis vi trues med et sagsanlæg fra EU, måske af den nye CETA-voldgift?, kan det fremme et opgør med disse institutioner, der er pengemagtens redskaber. En sådan kamp vil styrke befolkningernes interesser mod de liberales projekt, der udhuler befolkningens demokratiske og politiske interesser.

4. Maj-Initiativet på Vesterbro

Det traditionsrige fakkeltog ned ad Istedgade i København til minde om befrielsesaftenen 1945 og den fortsatte kamp mod nazisme, racisme og fremmedhad, et gammelt DKP-initiativ, finder også sted i år.

Grundlaget for dette års arrangement

Krig og oprustning

Krigene i Mellemøsten og Afghanistan vil ingen ende tage. Byer i Syrien er lagt i ruiner, hundredetusinder af mennesker er dræbt, og millioner er drevet på flugt. Europa har lukket sine grænser og har købt Tyrkiet til at løse Europas og USA's selvskabte problemer. Humanismen har trange kår i disse år.

I vores del af verden har vi skabt politisk-militære alliancer og økonomisk integration som Nato og EU. Sådanne alliancer er redskab til gennemførelse af politiske og økonomiske interesser. De respekterer ikke ligestilling stater imellem, og de er villige til at bruge det yderste magtmiddel – krigen – når de tror, det fremmer deres formål bedst. Det gælder, hvad enten det foregår i Afghanistan, Ukraine eller Mellemøsten. Disse alliancers stræben efter magt er menneskenes største trussel. De påtvinger befolkningerne ekstra udgifter til militær oprustning, hvor umådelige værdier ødes bort. De skaber sult og menneskelig armod og store flygtningestrømme, som man ikke vil tage ansvar for.

Våben i stedet for velfærd

Den danske befolkning er dygtig og arbejdsom. Vi kan fremstille flere, bedre og billigere varer, boliger og tjenesteydelser. Så tryghed i tilværelsen og menneskelig udfoldelse kan sikres for alle. Men verdens rigdomme og produktive muligheder ejes af et fåtal. Uligheden øges, hvilket betyder, at pengeinteresser går forud for menneskelig hensyn. Vi ser øgede militærudgifter, lavere beskatning for de velhavende, men en udsultning af budgetterne til dagpengesystemet, de sociale, sundhedsmæssige og kulturelle områder. Følgerne er, at utryghed og frygt for fremtiden breder sig.

Nationalisme og racisme

Vi ser nu, at EU forhandler store traktater, der markedsføres

Tag med til Anti-fascistisk Havne-Event i Hamburg 2017

I dagene 18.–21. maj bliver der mulighed for at deltage i den 7. Anti-fascistiske Havne-Event »Wolf Hoffmann« i Hamburg, der er arrangeret af Hamburg-afdelingen af »Kämpfer und freunde der Spanischen Republik '36-'39«. En fantastisk mulighed for at mødes med antifascistiske medkæmpere fra mange forskellige lande og opleve et spændende og alsidigt program.

Pensionisternes Kulturforening af 1965 v/ Anders Kristensen og Venner af De Internationale Brigader, Spanien 1936-39 v/Allan Christiansen er gået sammen om at arrangerer rejsen for de danske deltagere.

som frihandelsaftaler – men i virkeligheden giver de direkte adgang for pengemagten til vores lovgivning udenom folkettingen. Hvis løsningen på fremtidens problemer følger pengeinteresserne, vil vi opleve en øget polarisering af samfundet med deraf følgende skærpede modsætninger. Det indebærer, at store dele af befolkningen vender sig mod pengemagten, men ser løsningen i overdreven nationalisme, som historisk har vist sig at være altødelæggende.

4. Maj-Initiativet på Vesterbro tager dyb afstand fra, at våben erstatter velfærd; at krig erstatter humanisme; at nationalisme og racisme erstatter solidaritet og ligeværd

Vesterbro er kendt for sin modstand mod den tyske besættelse under Anden Verdenskrig.

Vesterbro er kendt for sin mangfoldighed, rummelighed og solidaritet.

Det skal vi holde fast i!

Nej til oprustning, krig og racisme.

Vi vil have et samfund, som bygger på velfærd, lighed og ligeværd.

Fakkeltog gennem Istedgade med start fra Halmtorvet kl. 19:30

Årets program 2017

19.30 Velkomst v. Christine Lundgaard

19.35 Musik: Janne Lærkedahl og Stanley Samuelson

19.45 Tale: Jan Mathisen, 3F København

19.55 Janne Lærkedahl og Stanley Samuelson

20.05 Tale: Preben Brandt, projekt Udenfor

20:15 Janne Lærkedahl og Stanley Samuelson

20.25 Anton Nielsen, Horserød Stutthof Foreningen

Frihedsbudskabet afspilles

20.45 Vi går i fakkeltog gennem Istedgade.

Stop ved Stjerneradio på Istedgade ca 21.05.

Ankomst Enghaveparken ca, 21.30.

21.30 Janne Lærkedahl og Stanley Samuelson spiller for til fællessangen »Frihedssangen«.

Kort tale ved konferencier

21.45 Janne Lærkedahl og Stanley Samuelson

Afrejse fra København med tog torsdag den 18. maj. Program bliver tilsendt pr. mail ved tilmelding. Tilmelding til: Anders Kristensen, tlf. 23 69 07 80; mail: a@kristensen.mail.dk Allan Christiansen, tlf. 20 83 03 52; mail: awchristiansen@hotmail.com

En gruppe af deltagerne i 2. Anti-Fascistiske Havne-Event i 2012

Hvordan opgør man produktionens omfang?

Af Therkild Marker

Indledende

Denne artikel handler om emner, som de fleste vil anse for ganske esoteriske. Vi tager udgangspunkt i logikken fra starten af *Kapitalen*.

Læseren vil opdage, at en tilsyneladende overflødig spidsfindig skelnen mellem brugsværdi og bytteværdi er relevant og oplysende; og at denne skelnen mellem brugsværdi og bytteværdi er relevant på områder langt fra de første sider i *Kapitalen*.

De liberalistiske fagøkonomer har én gang for alle tryllet brugsværdierne bort ved at hævde, at markedsmekanismerne vil sikre, at et manglende produkt vil blive produceret så snart forbrugerne er villige til at betale tilstrækkelig meget for det.

Måleproblemet

Vi starter med at se på, hvordan vi kan måle produktionens omfang.

Hvordan opgør du mængder af gulerødder, kartofler, legoklodser, mursten, mælk, ost, stål som én samlet kvantitet? Svaret er, at der ikke findes nogen enkelt »rigtig« måde at måle produktionens totale kvantitative omfang på. Du kan ikke på nogen meningsfuld måde addere et produceret antal gulerødder, legoklodser og mursten: du kan heller ikke addere liter mælk, kilogram ost og ton stål. Man er nødt til at have et tal for hvert enkelt produkt. Og det er jo lidt uhåndterligt.

Mange fagøkonomer anerkender problemet, men de fleste af dem vælger at lægge priserne sammen i stedet for den umulige operation at lægge de producerede varer sammen. Og de laver nogle fiksfakserier med tallene for at eliminere irrelevante prisstigninger. På dén måde får de et enkelt tal, som de lidt misvisende kalder bruttoproduktet.

Et alternativ til at måle produktionens omfang i priser er at måle produktionsomfanget i det, vi kalder værdier. For marxister er værdien dén mængde normaliseret arbejdskraft, der kunne have frembragt produktet. Til nogle formål er det bedre at måle produktionen som værdier end at måle den som produktionspriser. Men heller ikke dette er den »rigtige« løsning.

Vi kunne naturligvis forsøge at måle produktionens omfang som vægt eller rumfang. Vi behøver ikke bruge ret lang tid på disse alternativer. Information kan optræde som vare. Den samme information kan optræde på forskellige måder med forskellige vægte og forskellige rumfang.

Der er naturligvis en »naturlig« måde at opgøre produktionens omfang på. Produktionen er ikke en éndimensionel størrelse. Den eneste »naturlige« måde at måle produktionens omfang på er ved at opregne mængderne af gulerødder, legoklodser, mursten og andet, der bliver produceret i Danmark.

Fagøkonomernes løsning på måleproblemet

Fagøkonomerne bryder sig ikke om at arbejde med en liste over produktmængder. De vil have et enkelt tal for årets samlede produktion. Løsningen for dem er at regne med priser i stedet for produkter. Fagøkonomerne opgør produktionens størrelse som en sum af inflationskorrigerede priser.

Der er for så vidt ikke noget i vejen med dette mål for produktionens størrelse. Men man er nødt til at omgås det med forsigtighed. Det afhænger af, hvad vi skal bruge det til, om det er relevant. Og dét er det i de fleste tilfælde ikke.

Prissummen udgør et voldsomt forsimplet billede af økonomien, hvor næsten al information er blevet skåret bort. Men vi kan også vælge at se bruttoproduktet som en mængde af brugsværdier. Når vi gør dét, så bliver billedet betydeligt mere kompliceret. Det er den samme produktion; men pludselig er det ikke længere så indlysende, at en éndimensionel kvantitativ størrelse er det rette mål. For det er jo ikke ligegyldigt (for os), hvad der bliver produceret.

Et bedre mål for produktionens størrelse ville være at opgøre værdien af produktionen som en mængde arbejdskraftstimer udført af en fiktiv standardarbejder. Men begge disse to måder at måle produktionens størrelse på er ringere end en liste over alle produkter (håndgribelige som uhåndgribelige) med oplysning om de producerede mængder.

Internationale handels- og investeringsaftaler – hvad er det ?

Af Luis Monteiro

Baggrund for disse aftaler

Internationale handels- og investeringsaftaler indgås mellem lande/organisationer og andre lande/-verdensdele og regulerer handelen og investeringer i den globaliserede verden:

TTIP står for **T**ransatlantic **T**rade- and **I**nvestments **P**artnership, en aftale som forhandles mellem EU og USA siden juni 2013. Lignende aftale forhandles p.t. mellem EU og 51 lande rundt om i verden, herunder USA, TiSA (Trade in Services Agreement), omfattende bl.a. bank- og sundhedsydelser samt transport; og i 2016 er der indgået en ny aftale mellem 11 lande med kyster til Stillehavet, TPP (Trans Pacific Partnership), der inkluderer bl.a. USA, Australien og Kina, samt en ny aftale mellem EU og Canada, CETA (Comprehensive Economic and Trade Agreement).

Handels- og investeringspolitikker globalt/nationalt fremmer nyliberalismens ekspansion og kapitalismens udvikling og er typiske for kapitalismens sidste stadie, imperialismen. Store nationale kapitalkoncentrationer vokser sig store, ud af nationale grænser og under kapitalens fri bevægelighed udbyder de handelsvarer, værdipapirer, tjenesteydelser og arbejdskraft i jagten på stadig større profit og uden den mindste respekt for nationale lovgivninger og faglige overenskomster – det er udtryk for kapitalismens/imperialismens indre marked. Det går ud over bl.a. demokratiet, miljøet og arbejdernes rettigheder.

Historik om CETA

Denne omfattende handels- og investeringsaftale mellem EU

og Canada forventes at træde foreløbigt i kraft fra starten af 2017. I 2016 var der en del modstand i EU-befolkningerne, der kulminerede i, at Valloniens og Bruxelles' delregeringer i Belgien sagde nej til aftalen, men blev til sidst tvunget til at sige ja efter massiv pres fra hele EU og Canada – uden at der blev taget hensyn til bekymringerne i dele af den belgiske befolkning.

Dog har EU og Canada i vage hensigtserklæringer lovet at arbejde for at erstatte den kontroversielle særdomstol med en permanent, international handelsdomstol, der skal afgøre investeringstvister i alle EU's handelsaftaler med tredjelande. Hvis den nye, permanente internationale domstol bliver en realitet, vil den blandt andet ændre i den måde, dommerne bliver valgt på, så det ikke længere alene er firmaer, der udpeger dommerne, og herudover skal det være muligt at appellere en afgørelse.

CETA-aftalen indeholder følgende elementer:

- Aftalen er den første EU-handelsaftale med en såkaldt »negativliste«, som betyder, at alle tjenesteydelser som udgangspunkt er omfattet af et krav om liberalisering, medmindre de enkelte regeringer udtrykkeligt har undtaget dem.
- Aftalen indeholder også en såkaldt »stand still«-klausul og en »skraldeklausul«, der betyder, at liberaliseringer ikke kan ruller tilbage.
- Aftalen indfører en såkaldt investerdomstol, der åbner op for, at et privat firma fra Canada eller EU kan sagsøge nationalstater og kræve erstatning, hvis regeringer eller parlamenter indfører eksempelvis en mere restriktiv miljø-, sundheds- eller arbejdsmiljølovgivning, som påvirker firmaets fremtidige profit.
- Det samme kan alle private firmaer fra lande udenfor EU

og Canada, hvis de har et datterselskab i Canada.

Historik om TTIP

Der er siden juni 2013 afholdt 12 mere eller mindre hemmelige TTIP-forhandlingsrunder, skiftevis i New York og Bruxelles. Aftalen skulle være indgået inden udgangen af 2014 men er trukket ud bl.a. på baggrund af modstand mod en række elementer:

- ISDS (statsligt investortvistbillæggesystem): internationale tribunaler, der giver internationale virksomheder mulighed for at sagsøge nationalstater hvis profitraten i et givent projekt mindskes på grund af regeringers og parlamentariske beslutninger og nye lovgivninger – et oprindeligt redskab fra kolonialistiske magter vendt imod befolkningens selvbestemmelse. ISDS-elementet skal sætte standarden for lignede aftaler verden over. Der er 3 eksempler i den senere tid, se næste afsnit.
- Dereguleringer i forbrugerbeskyttelse og tekniske handelsforhindringer på en række områder, f.eks. kemikaliers farlighed, miljølovgivning, fødevareproduktion m.v. I EU-lande eksisterer i dag et »forsigtighedsprincip«, hvilket betyder, at hvis der er tvivl om en vare er farlig for forbrugerne, så kan den ikke sælges; i USA er det omvendt, en farlig vare kan sælges og forbrugerne skal selv bevise produktets farlighed. Som eksempler kan nævnes kyllinger i klor og hormonbøffer, som i dag er tilladt i USA. Som modforslag har EU foreslået overnationale Reguleringsråd, der skal modvirke tendenser mod forsigtighedsprincippet.
- Privatisering af velfærdsopgaver inden for basale omsorgsopgaver og tjenesteydelser, som tillader forsøg på social dumping og løntrykkeri.
- Øger geopolitiske interesser og spændinger mellem EU/USA og BRIKS-landene, som forstyrrer disses muligheder for selv at bestemme hvad der er bedst for den politiske, sociale og økonomiske udvikling af deres lande/befolkninger.

Eksempler på ISDS-sager

Mange lande i verden har allerede aftaler, som ligesom CETA/TTIP indeholder en ISDS-mekanisme. ISDS-systemet giver de multinationale selskaber ret til at sagsøge lande, hvis en demokratisk beslutning begrænser deres forventede profit.

Sagerne bliver ført ved særlige internationale tvistbillæggesdomstole, der er hævet over de nationale domstole.

Nedenfor et par eksempler på sager, hvor multinationale selskaber har angrebet demokratiske beslutninger til gavn for mennesker og miljø:

- **Phillip Morris vs. Uruguay** vedr. beskyttelse af folkesundheden: Tobaksgiganten Phillip Morris lagde i 2011 sag an mod Uruguay. Baggrunden var en beslutning i det uruguayanske parlament om at nedbringe rygning og forbedre folkesundheden ved at indføre skrappe krav til cigaretpakning. Selskabet krævede derfor, at Uruguay betalte et erstatningsbeløb for det formindskede salg af cigaretter. Sagen er endnu ikke afgjort, men Phillip Morris har siden sagsøgt Australien på baggrund af lignende beslutning.
- **Chevron vs. Ecuador** vedr. beskyttelse af miljøet: Det multinationale olieselskab Chevron blev af Ecuadors nationale domstol i 2012 idømt en bøde for forurening og manglende oprydning efter et stort olielæk. Det fik Chevron til at indlede en ISDS-sag mod Ecuador, som selskabet vandt. Den internationale særdomstol underkendte med andre ord den nationale domstolsafgørelse, og Chevron slap for at betale bøden.
- **Veolia vs. Egypten** vedr. højere mindsteløn: det multinationale selskab Veolia med base i Frankrig sagsøgte i 2012 Egypten for at introducere en ny lov om arbejdstagerrettigheder. Ændringen af lovgivningen indebar at mindstelønnen blev hævet fra 365 kroner til 645 kroner om måneden. En sådan forbedring af almindelige arbejderes vilkår ville naturligvis betyde flere udgifter for Veolia, og selskabet sagsøgte derfor Egypten på baggrund af denne demokratiske beslutning. Sagen er endnu ikke afgjort.
- **Vattenfall vs. Tyskland** vedr. udfasning af atomkraft: det svenskejede selskab Vattenfall, der bestyrer to atomkraftværker i Tyskland, sagsøgte i 2012 den tyske stat. I Tyskland havde man, efter atomkatastrofen i den japanske by Fukushima, besluttet sig for at ufase atomkraft til fordel for bæredygtige og risikofrie energikilder. Denne beslutning ville for Vattenfall betyde mindre profit, og firmaet sagsøgte derfor Tyskland med krav om erstatning på over 30 milliarder kroner. Sagen er endnu ikke afgjort, men har allerede kostet den tyske stat millioner af kroner i sagsomkostninger.

Erhvervslivet jubler...

Lobbyorganisationen Dansk Erhverv hilser udspillet varmt velkommen: »Selv om kritikken herhjemme af ISDS-systemet har været skudt over målet og hviler på en række skræksscenarier, der ikke har meget med virkeligheden at gøre, går EU-kommissionen med udspillet ganske vidt for at komme kritikerne i møde«, skriver chefkonsulent i Dansk Erhverv, Michael Bremerskov Jensen, i et debatindlæg i *Jyllands Posten*.

Både EU-kommissionsformand Juncker og store multinationale selskaber verden over har omtalt disse aftaler som nødvendige og givtige for alle parter.

... mens modstanden vokser – TTIP-frie zoner

På begge sider af Atlanten vokser modstanden mod TTIP. I april 2016 vedtog mere end 40 europæiske borgmestre og repræsentanter for forskellige regioner i EU, samlet i Barcelona, en erklæring imod TTIP, TISA og CETA. Bystyret i Barcelona erklærede sig ganske enkelt som TTIP-fri zone i oktober 2015, og det samme er sket i 1.600 andre byer og regioner i især Østrig, Belgien, Frankrig, Tyskland, Holland, Spanien og Storbritannien.

Modstanderne i EU – fagforeninger, politiske partier, ulands-, miljø- og forbrugerorganisationer m.fl. – frygter, at harmoniseringen af varer og sikkerhedsstandarder vil blive et eldorado for multinationale firmaer og store kapitalinteresser mens forbrugere, borgere og lokalsamfund vil blive kørt over af svært gennemskuelige forhandlinger og beslutningsprocesser mellem lobbygrupper, EU-kommissionen og amerikanske myndigheder.

I så fald vil en frihandelsaftale være lodret imod det såkaldte »subsidiaritetsprincip«, der engang var det store hit i EU's snørklede sprogbrug, og som handler om at bringe beslutninger tæt på borgerne.

En meningsmåling fra den tyske Bertelsman Stiftung i 2016 viser, at 55% af de adspurgte tyskere i 2014 opfattede TTIP som en god ting, og i 2016 er det kun 17%. Også i USA er skepsis voksende, bl.a. hos republikanerne og den nye præsident, Donald Trump. Blandt amerikanernes andre forbehold er, at europæiske virksomheder skal have samme adgang til offentlige udbud og opgaver som amerikanske. Derudover er der stor skepsis over globaliseringsproblemerne i form af tab af arbejdspladser til udlandet med stor arbejdsløshed til følge.

På landbrugsområdet er europæerne mere forbeholdne over for genmodificerede produkter end amerikanerne, der igen frygter den europæiske reguleringstrang.

Datasikkerhed og spørgsmål om en ny voldgiftsinstans (ISDS), der ifølge et forslag fra EU skal kunne afgøre tvister mellem EU og USA, er dybt kontroversielt på begge sider af Atlanten.

Kampen i Danmark

I Danmark er en række ngo'er, studenter-, miljø- og ulandsorganisationer, fagforeninger og politiske partier gået sammen om et netværk for at stoppe disse globale handelsaftaler. Inden folketinget forventes at ratificere CETA-aftalen til marts 2017 opruster det nye netværk med indsamling af underskrifter mod aftalerne og oprettelse af en hjemmeside og en facebookside samt en fælles aktionsuge til februar med henblik på at udbrede kendskabet til de negative konsekvenser af disse aftaler.

Kildehenvisninger: Afrika Kontakt og dagbladet Arbejderen. Billederne, der illustrerer artiklen, er taget af Bjørn Jakholm ved en demonstration mod CETA i København i marts måned i år.

Kunstig intelligens – mulighed, drøm eller mareridt?

Af Ditlev V. Petersen • Fortsat fra forrige nummer

Kan en AI være kreativ?

Hvis man ved kreativitet forstår evnen til at skabe noget nyt og af og til noget både nyt og fornuftigt, så har computerprogrammer længe kunnet gøre dette. De har konstrueret matematiske beviser for problemer, som levende matematikere har bakset med i årevis. De har kunnet opfinde vittigheder (»What kind of murderer has a moral fibre? A cereal killer!«), flere programmer har længe arbejdet med programmer, der kan skabe billeder (en af de nyeste versioner bruger rigtige pensler) – principperne er lidt uklare, vist en hoben regler og et element af tilfældighed. Der er programmer, der skriver musik. Ikke nogen stor kunst, men tilstrækkeligt sammenhængende til at kunne bruges som underlægningsmusik for billige videoer. Så jo, en kombination af tilfældige beslutninger (tilfældige tal på en computer er generelt »en syndig tilstand«, da de sjældent er egentligt tilfældige, men det betyder tilsyneladende ikke alverden her), og et system til vurdering og forkastelse af de værste »ideer« giver ikke stor kunst, men noget, der af og til er ganske fiffigt.

Men, som Mussorgskij skal have udtrykt det: »Kunst er ikke et mål i sig selv, men et middel til at få hele menneskeheden i tale.« Hvis computeren ikke har noget at sige til menneskeheden, hvis den ikke engang er bevidst om vores eller sin egen eksistens, så er det ret tomt.

For nylig har en robot for første gang demonstreret en (slags) bevidsthed om sig selv i forhold til andre.

AI og følelser

Enkelte forskere har arbejdet med følelser på computere. Nogle af af tankerne har virket temmelig latterlige, fordi de ikke var gennemtænkte. Men det vil givet være hensigtsmæssigt, at en AI kan fornemme en brugers følelser og dermed (måske) undgå at øge brugerens stress ved f.eks. at behandle et problem på en anden måde.

Det næste spørgsmål er, om en AI skal besidde følelser? Nogle mener, at det kan klares med et par variable, der symboliserer et par enkle følelser, og så kan der skrues op eller ned for dem. Når f.eks. variabelen for frygt når over en vis grænse, så skal AI'en/robotten begynde at beskytte sig selv (i stedet for hvad?). Følelser er noget meget basalt for mennesker. Når vi ikke kan analysere en situation til bunds (det kan vi sjældent), vil følelser på et eller andet niveau trække os i retning af en beslutning, der som regel er hensigtsmæssig. Mennesker, der mangler følelser efter en hjerneskade, kan have overordentligt svært ved at træffe afgørelser. Computere synes ikke at have det problem. Nogle følelser synes lokaliseret i evolutionsmæssigt gamle dele af hjernen og må derfor antages også at spille en stor rolle i andre dyrs adfærd. Præcist hvordan man skulle få en computer til *intuitivt* at træffe fornuftige afgørelser ud fra meget utilstrækkelige data, er meget uklart. Til gengæld ville en »etisk drivkraft« og noget så vigtigt som nysgerrighed være ret interessant.

For nogle år siden skabte et firma en robotsæl. Sælen bruges bl.a. på plejehjem, også her i landet, til at stimulere demente gamle, der tilsyneladende lever gevaldigt op sammen med den lådne, pivende og klynkende dukke (der endda skal lades op med en »sut«). En af dem, der skabte sælen, udtalte til PROSA-bladet, at han da bestemt mente, at sælen havde en sjæl. Enten er han en klovn, eller også er han en lige vel storskvaldrende sælger. Maskinen er ikke engang i nærheden af at have en kunstig intelligens, selv om den har et stort repertoire af reaktioner og kan reagere på »god« og »dårlig« behandling. Mange mennesker er tilbøjelige til at opfatte robotter som »besjælede«. Amerikanske soldater har med anstrengelser og risici reddet en skadet transport-robot i sikkerhed. At mennesker kunne blive forelskede i en kunstig intelligens, som beskrevet på film, er slet ikke utænkeligt. Men det siger i sig selv ikke meget om maskinen.

Hvad er kunstig moral?

Når en kunstig intelligens kontrollerer noget, der potentielt kan medføre død eller skader på mennesker, opstår spørgsmålet, om maskinen skal have et ansvar for sine beslutninger? Det er banalt at sige, at en maskine ikke af sig selv må dræbe eller skade mennesker (men meget svært at gennemføre i praksis). Ud over forskellige sikkerhedsmekanismer, der kan stoppe en maskine, inden noget går galt, nævnes sædvanligvis flg. dilemma: En AI fører en bil gennem en by. Et eller andet går galt, f.eks. nogle mennesker dukker pludselig op foran bilen, og det er ikke muligt at bremse på den tilgængelige strækning. Skal bilen så køre ind i den gamle mand og dræbe ham, eller den unge mor med barnevognen? Eller skal den smadre ind i en lygtepæl og slå bilens passagerer ihjel? En maskine med nutidens intelligens kan ikke på nogen måde nå at forstå situationen så godt, at den kan tage et valg. Det er antagelig også ret sjældent, at et menneske kan foretage sådan et valg. Men mennesket vil prøve at bremse for at gøre skaden mindst mulig. Det vil en AI også kunne. Så spørgsmålet forekommer umiddelbart temmelig akademisk.

Det er det ikke. For det første kunne der være tale om et styrtende fly, hvor tiden til at analysere situationen var længere og indsatsen var meget højere. Og mere interessant for en vigtig industri er, om en *autonom* kamprobot, f.eks. en drone uden kontakt med en menneskelig operatør, skal slå til mod et sandsynligt mål. Og hvordan den skal beregne, hvem der er et militært mål og hvem der er civile? Hvor stor skade på civile kan forventes og er det acceptabelt? Det er formodentlig snarere den slags problemer, der spekuleres i, end hurtigtkørende personbiler.

Kan den tænke, er den bevidst, er det farligt?

I Terminator-filmene styres centrale dele af det amerikanske militær af et mægtigt og avanceret computersystem kaldet *Skynet*. Da dette har været i funktion i forholdsvis kort tid,

udvikler det »selvbevidsthed« og opfatter hurtigt menneskene som en trussel, der bør uskadeliggøres. Det ser flot ud på et filmlærred, og er ikke så forfærdeligt forskelligt fra handlingen i R.U.R.

Mange fremtrædende forskere (og erhvervsfolk) både inden for IT og uden for, er i tiltagende grad blevet bekymrede for, om vi er ved at skabe et teknologisk monster, der kan skade os eller ligefrem agere fjendtligt. De tænker ikke kun på kamp-maskiner. Google har for nylig bidraget til bekymringen ved at tale om nødvendigheden af en knap, der kan afbryde en AI. I romanen Colossus er computeren anbragt i en bunker i et bjerg og kan ikke slukkes igen (og desuden har den kontrol over atommissilerne). Skynet kan heller ikke slukkes. Et hyppigt motiv i den slags historier er, at den kunstige intelligens forlader sin oprindelige computer og installerer sig distribueret over forskellige store maskiner gennem internettet. Det forekommer mig noget langt ude, men med udviklingen af cloud-systemer kan det ikke ganske udelukkes.

Det er heller ikke afgørende, om maskinen kan standses. Hvis en kunstig intelligens får lov til at udvikle sig selv til noget kraftigere og kraftigere, kan den tænkes at overgå os på et tidspunkt. Og derefter kan det gå så hurtigt, at vi vil have svært ved at reagere fornuftigt. Rent bortset fra at maskinen næppe ville annoncere sine onde intentioner. Det behøver heller ikke skyldes angst eller ondskab. Det kan også skyldes fravær af de samme etiske normer, som vi hævder selv at være underlagt. Det kan såmænd også skyldes en manglende eller forkert opfattelse af verden. En engelsk datalog beskrev i en video, hvordan en hypotetisk AI, der skulle hjælpe med at opbygge en frimærkesamling, kunne tænkes at prioritere frimærker så højt, at den uforvarende udløser en masse ulykker. Fravær af indsigt kan vise sig lige så farligt som en overmenneskelig intelligens.

Fysikeren og science fiction-forfatteren Isaac Asimov, der i sine historier beskrev mange af de problemer, som robotter kan give, opstillede tre love, som alle robotter skulle have indbygget så basalt i systemet, at de ikke på nogen måde kunne overskride disse love. En 0'te lov blev siden tilføjet.

1. En robot må ikke gøre et menneske fortræd, eller, ved ikke at gøre noget, lade et menneske komme til skade.
2. En robot skal adlyde ordrer givet af mennesker, så længe disse ikke er i konflikt med første lov.
3. En robot skal beskytte sin egen eksistens, så længe dette ikke er i konflikt med første eller anden lov.
0. En robot må ikke skade menneskeheden eller, ved ikke at gøre noget, lade menneskeheden komme til skade.

Den sidste lov, hvis den nogensinde blev realiseret, giver unægtelig robotterne/AI'erne et stort ansvar, som kan forvaltes på en ubehagelig måde (et tema i flere science fiction historier).

Disse love er allerede overskredet i dag og har været det siden 1980'erne, hvor de første kamprobetter, der kunne nedkæmpe en fjende autonomt om end ganske stupidt, blev skabt (så vidt jeg ved, blev denne autonomi aldrig sluppet fri). I dag er vi meget tæt på faktiske autonome og intelligente kamprobetter. Et mere principielt problem er, hvordan man lægger en »etik« ind i et computersystem, man ikke forstår til bunds, således at det ikke er muligt at omgå denne sikring. Affyringen af Peder Skrams berømte Hovsa-missil demonstrerer med al tydelighed, at man i praksis ikke kan skabe et garanteret fejlfrit

system. Og Harpoonsystemets elektronik var meget simpel sammenlignet med nutidige computersystemer, der er mange milliarder gange mere komplekse. For det andet kan en AI kun følge en fast etik, hvis den til fulde forstår et problem. I en enkelt science fiction-film overtales en fredelig politirobot (sic!) til at forsøge at slå folk ihjel med en historie om, at de bare sover, og det er rart. Det er meget morsomt på film, men det er jo også forholdsvist nemt at overtale mennesker til de værste ting med henvisning til autoritet eller en større (god) sag.

Hvad kan AI bruges til?

Det er umuligt at besvare det spørgsmål udtømmende. Mange anvendelser har været foreslået de sidste 60 år. Alligevel kan vi forvente, at AI vil blive brugt til ting, som få eller ingen har tænkt på endnu.

AI er ikke i sig selv god eller ond. Lige som den klassiske hammer ikke er det. Det kommer an på anvendelsen. Og anvendelserne vil langt hen ad vejen være styret af samfundstypen. Et kapitalistisk samfund vil fremme visse anvendelser, ikke alle lige tiltalende. Andre anvendelser end de af kapitalisterne ønskede vil være mulige, men forskning og udvikling inden for området kunstig intelligens vil være særdeles tidkrævende og dermed kostbar.

AI-styrede robotter kan, ud over den nærliggende militære anvendelse, være nyttige til afsøgning af katastrofeområder, hvor det vil være lettere at acceptere en stor risiko for en robot end at ofre menneskelige redningsarbejdere. Undersøgelse og eftersøgning af genstande under vand eller kontrol af sonder fjernt fra Jorden er også nævnt. I dag skal kontrolcentret på Jorden træffe beslutning på forhånd, om hvad sonden skal koncentrere sig om f.eks. ved en forbiglyvning lang tid i forvejen. Dukker der noget spændende op, er det i dag bare ærgerligt. At definere »noget spændende« er en interessant opgave.

En indvending mod udviklingen af en kunstig superintelligens, der kan blive farlig for os, er, at ingen firmaer vil betale for noget så tåbeligt. Det forudsætter for det første, at man kan forudse, hvad effekten af en udvikling vil være. Derudover bliver teknologien billigere, man kan leje sig til computerkraften. Og der er faktisk folk med så store private formuer, at de sagtens ville kunne finansiere en AI-udvikling uden at have et umiddelbart profitmotiv. Filmenes »gale videnskabsmænd« og »eksotiske« rigmænd findes.

For nogle forskere inden for AI har man det indtryk, at de vil skabe en AI, der kan sammenlignes med mennesket (og overgrå det) ud fra samme motiver som Mary Shelleys dr. Frankenstein – at lege gud og skabe »liv«. Andre synes bidt af tanken om at leve evigt, i nødstilfælde »uploadet« til en computer. Hvis det overhovedet kan lade sig gøre, så ligger det så langt ude i fremtiden, at jeg vælger at ignorere det.

En stærk AI vil i sig selv (ud over de teknisk-videnskabelige problemer den kan arbejde på) give en indsigt i begreberne intelligens og bevidsthed. Det er nok til at retfærdiggøre forskningen, men nok ikke til, at »slippe en stærk AI fri«.

Udgør AI en trussel?

Forestillinger om en løbsk og ondsindet AI med horder af

dræberrobotter er ét problem. At man faktisk udvikler autonome kamprobotter i disse år, gør, at problemet ikke ganske kan ignoreres.

Et andet problem er, at AI'er ikke nødvendigvis er ansvarlige for deres handlinger. Og selv om man evt. senere kan pege fingre af nogen som ansvarlige, så kan computere reagere så hurtigt, at et indgreb kommer for sent. Man har allerede set flere eksempler på børspanikker udløst og gennemspillet af kunstige intelligenser, hvis lynhurtige reaktioner har fået kurserne til at svinge vildt. Og AI'ernes reaktion med at sælge ud, påvirker igen kurserne. Der er vedtaget regler, der skal begrænse effekterne af disse programmer, men bekymringen eksisterer stadig og med god grund. I et økonomisk system, hvor alt hænger sammen og spekulationer spiller en så stor rolle, er hurtige maskiner særdeles farlige.

Kunstige intelligenser og egentlige robotter vil komme til at gøre mange jobs overflødige. Teknologiske udviklinger har altid medført tab af jobs. Få arbejder som fyrbødere i dag, og det er nok ikke noget stort tab – jobbet var ganske belastende. Landbruget kræver meget færre ansatte i dag, telefonister findes ikke, typografer findes kun på museer, galejslaver kun på film. I stedet er der kommet andre job til. Men denne omgang teknologisk arbejdsløshed kan blive meget større. Nyt er det også, at det denne gang i høj grad gælder »højtuddannedes« job, ikke kun »samlebåndsarbejderes« job. En AI arbejder på et amerikansk advokatkontor med at analysere erstatningssager i første led. Robotter skriver artikler til aviser og internetmedier ud fra en »nyhedsstrøm«. Dette er i høj grad tilfældet inden for sportsjournalistikken; de hævdes endda at skrive bedre artikler end levende journalister. På et eller andet tidspunkt kommer den slags bot'er til at skrive artikler på grundlag af andre bot'ers artikler. Forskning, analyse, markedsføring, konstruktioner af alle slags sker med kraftig bistand af AI'er. Kunstige intelligenser er ikke længere begrænset til enkle problemer, der kan behandles ganske skematisk. De AI'er, der vil komme inden for de nærmeste år, vil, uanset deres reelle fravær af bevidsthed, kunne udføre størstedelen af de arbejdsopgaver, som kontoransatte udfører i dag. De vil ofte komme til at foretage den første behandling af en henvendelse. Et program, som ingen helt kan gennemskue, vil afgøre, om man kan få den ene eller anden form for hjælp, om man kan få en forsikring, et lån til hvilken rente. Eller om man overhovedet kan få en sag for en domstol. Afmagt og arbejdsløshed vil derfor også ramme grupper, der tidligere er sluppet forholdsvis nådigt (f.eks. de forkætrede DJØF'ere). Til gengæld må man antage, at fysiske robotter stadig vil være så dyre og komplekse, hvis de skal være meget fleksible, at de ikke foreløbig vil true ret mange håndværk uden for industrien. Dvs. tømrere, murere, blikkenslagere, brolæggere m.v. klarer nok frisag i nogen tid endnu.

At teknologisk udvikling har øget produktiviteten og derved gjort mange varer billigere (en arbejder kan på den samme tid producere mere), er et gammelt fænomen. Da investeringen i den nye teknik skal hentes hjem, skal de mange nye varer jo gerne sælges, og det kræver, at der er mennesker (nok), der har råd til at købe varerne. Produktivitetstigningen kan tilsvarende bruges til at forkorte arbejdstiden, ideelt set skabe et bedre og mindre nedslidende liv for arbejderne. Det kan også skabe kriser og arbejdsløshed. Hvordan verden vil se ud, når arbejds-

ugen kan komme under 20 timer, eller hvor kun meget få personer har et arbejde, der giver en løn til at leve af, og hvor mere eller mindre automatiske fabrikker kan spytte varer ud, kan jeg ikke overskue. At kapitalismen af sig selv skulle skabe et paradys på Jord, er meget naivt.

Situationen minder måske lidt om situationen i Romerriget i republikken, hvor patricierne skaffede sig mere og mere jord, som de dyrkede med slaver, der i rigt mål kunne skaffes ved de mange krige. Plebejerne blev i høj grad frataget mulighederne for at leve af andet end offentlige uddelinger eller militærtjeneste. Dette gav en meget eksplosiv situation, der dygtigt udnyttedes af rigmænd, der kunne bestikke plebejerne eller de plebejertribuner, der skulle beskytte dem. Plebejerne blev til *klienter*.

En situation med en normal arbejdsløshed langt over 50% og lavtlønsjob som dominerende er, også i dag, en meget sprængfarlig situation. Donald Trump kan blive en sagtmødig begyndelse.

Men vi skal ikke glemme, at der er andre problemer end lige netop udviklingen af kunstig intelligens. Klima, økologi, fødevarerproduktion, forurening, store krige ... Når proletariatet bliver ude af stand til at aftage nok af de varer, den automatiserede produktion kan producere, så er der en kedelig tendens til at producere og forbruge våben i stedet for.

Opsummering

Jeg vil prøve at opsummere mine tanker til et par punkter.

En AI behøver ikke at have en bevidsthed eller forstå et problem til bunds, for at kunne arbejde på niveau med mennesker. En AI behøver ikke have nogen bevidsthed for at kunne agere hensigtsmæssigt.

En egentlig bevidsthed eller intelligens er ikke nødvendig for, at mennesker kan opfatte maskinen/programmet som levende, intelligent eller bevidst.

En AI behøver ikke være bevidst for at kunne være farlig.

At tillade AI at agere autonomt på en børs eller ved udpegning af mål i en krig eller direkte kontrollere kamprobotter, er en invitation til problemer.

En AI er næsten umulig at gennemskue. Den kan derfor heller ikke kontrolleres effektivt. Og man kan ikke bygge *pålidelige* etiske »imperativer« ind i den. I hvert fald ved ingen i dag hvordan.

Uanset hvor avancerede computerprogrammerne kan blive, så er de allerede ved at påvirke vores verden og job, uden at nogen ved, hvad vi egentlig har gang i. Den danske regering er i færd med at skabe et råd (et »disruptionsråd«), der bl.a. skal studere trusler og muligheder ved kunstig intelligens.

Henvisninger

Der er mange korte og fornuftige videoer om kunstig intelligens på Youtube. Man kan f.eks. se på kanalerne Computerphile og TED.

The Emperors New Mind af Roger Penrose fra 1989 diskuterer mange forhold ved en AI, også spørgsmålet om bevidsthed.

Udgivelser fra forlaget Populi i 2017

Nu ligger udgivelserne fra Populi i 2017 fast; *Med enheden som ledestjerne* som den første udgivelse, der udkom i marts. Bogen viser hvordan arbejderbevægelsen greb ind i historien i det 20. århundrede og forandrede alle kendte begreber og normer. Vi kunne se de samme udviklingstendenser på alle tre kontinenter. Bogen omhandler folke- og enhedsfrontens betydning i hele det 20. århundrede. Den viser både sejre og nederlag og de dybere årsager til bevægelsens op- og nedture. Bogen er en skildring af de store linjer i historien, set fra arbejderbevægelsens synspunkt. Den er på 165 sider i paperback-format.

Den 1. maj udkommer *Otto Gelsted i Syden*. Otto Gelsted var inspireret af sine rejser i Grusien, Grækenland og Italien, hvor han opholdt sig i lange perioder. Særlig San Cataldo klosteret i nærheden af Amalfi var et yndet rejsemål. Bogen rummer digte og essays fra disse rejser, som viderefører en lang tradition af danske kunstnere der rejste til Syden. Særlig markant med H.C. Andersens og andre Guldalder-kunstneres rejser, der har betydet en varig påvirkning af dansk litteratur og kunst. Bogen rummer både tekster af Otto Gelsted og mine egne oplevelser i Italien som dreng. Den er på 115 sider i paperback.

Arbejderklassen og imperialismen er et debatoplæg til en forståelse af historien i det 20. og 21. århundrede

ARBEJDERKLASSEN OG IMPERIALISMEN
LARS ULRIK THOMSEN
POPULI

Indholdsfortegnelse:

1. Forord / 5
2. Indledning / 7
3. Epokedefinition / 12
4. Historiens dialektik / 17
5. Fredsbevægelsen / 28
6. Sovjetunionens storhed og fald / 42
7. Imperialismens ideologi / 49
8. Imperialismen i nutiden / 61
9. Tidstavle / 68
10. Litteraturliste / 70
11. Indlæg i Communist Review / 73

Bogen er på 75 sider og udkommer den 1. maj på forlaget Populi.

FORLAGET POPULI

Til november udkommer *Holberg, Heine og Scherfig – Tre kritiske Røster*. Bogen omhandler tre forfattere, som har skrevet sig ind i verdenslitteraturen i kraft af deres satire og samfundskritik. Ludvig Holberg har præget adskillige generationer af forfattere, helt frem til vores egen tid, og hans teaterstykker oplever en renaissance på landets teatre.

Heinrich Heine er et forbillede for mange forfattere med sin skarpe pen og sin kritik af den tyske romantik i 1800-tallet. Han måtte gå i eksil på grund af sin kritik og levede i Paris indtil sin død.

Hans Scherfig var både forfatter og maler og vel en af de danske forfattere som er mest beslægtet med både Holberg og Heine. Hans romaner er satiriske perler, som skaber eftertanke og motiverer til at forandre de forældede normer.

Samlet set er de tre forfattere en mægtig inspirationskilde for nutidens litteratur og samfundskritik, som ikke er blevet mindre nødvendig med årene. Bogen har samme karakter som *De tre kronjyder*, med tekstuddrag og kommentarer til de tre forfatters arbejder. Den er på 175 sider i paperback.

Forlaget Populi har siden 2004 udgivet bøger om filosofi, kultur, historie og samfund. Det er blevet til mere end 30 udgivelser, hvoraf flere er udkommet i 2. og 3. udgaver.

Se mere på <http://bibliografi.dk/content.php?page=author&value=14378>

Lars Ulrik Thomsen

Opråb til venstrefløjen

Af Birgit Unnerup

Møde med Jacques Hersh

I 2016 var der distriktskonference i Sjællands distrikt. Konferencen foregik i Ringsted, og der blev indledt med et møde med Jacques Hersh, der var stærkt inspirerende. Indlægget på mødet blev senere til en artikel i *Arbejderen* den 25.-27. november 2016 med titlen: »Venstrefløjen har brug for et »Reality Check« med både Jacques Hersh og Ellen Bruun som forfattere.

Jeg deltog i mødet i Ringsted, fordi jeg fra min studietid husker de to som nogle af de markante folk fra tidsskriftet *Politisk Revy*, som jeg i en periode læste flittigt. Så blev det for antisovjetisk for min smag. Jeg fandt det derfor interessant, at Jacques Hersh var oplægsholder på et møde i DKP.

Venstrefløjen og den internationale virkelighed

Oplægget / artiklen har én stor fordel og to mangler. Fordelen er, at den internationale virkelighed sættes på plads:

- venstrefløjen i Danmark og Europa er politisk blevet et halehæng til USA's og NATO's og EU's internationale, imperialistiske politik, der går ud på, at hele verden og især dens ressourcer skal komme os i Vesten til gode, og så må resten klare sig som de kan. Det europæiske dække for denne politik er humanisme og demokrati, som bogstaveligt talt med vold og magt skal indføres i lande, der ifølge USA er væmmelige og diktatoriske

- det påvises, hvordan kapitalismen / imperialismen fra starten er skabt af og vokset på baggrund af overførsel af naturressourcer, arbejdskraft og kapital fra lande og verdensdele uden for USA og Europa; først som kolonier, senere som knyttet til de tidligere kolonimagter og nu økonomisk og militært underlagt USA, NATO og EU/Europa

- det påvises, at disse landes eneste udviklingsvej er løsrivelse / afgrænsning fra kolonimagten / de imperialistiske lande og en form for beskyttende politik (isolationisme) for den nationale økonomi for ikke at blive rendt over ende

- det siges klart, at hvis venstrefløjen vil være relevant, skal den foretage en »radikal kovending« væk fra halehængspolitikken og over til en støtte til de lande, der arbejder for en multipolær verden, dvs. en verden, hvor det enkelte lands suverænitet anerkendes og forsvares, og hvor andre landes interesser anerkendes som ligeværdige med vores. Konkret skal vi forlade vores position som forsvarere af militær og økonomisk intervention i de lande, der afviser at varetage vores interesser, som vi anser for at være andres moralsk overlegne.

Som Poul Nyrup sagde efter 11. September: »Vi skal ikke lægge skjul på, at visse civilisatoriske værdier er bedre end andre. Og det er vores«. Og: »Vi er med USA hele vejen«.

Eksempler på USA-propaganda, som venstrefløjen har taget til sig

Milosevic er en ond og væmmelig diktator; Saddam Hussein er en ond og væmmelig diktator med masseødelæggelsesvåben; talibans Afghanistan huser de onde og væmmelige terrorister fra 11. september; Moammar Gaddafi er en ond og væmmelig diktator; Putin er væmmelig og utilregnelig; Cuba er et diktatur og det cubanske folk skal befries; Tibet undertrykkes af Kina og skal befries; Iran er et væmmeligt præstestyre; Israel er et demokrati og må derfor gerne massakrere palæstinensere, der ikke er rigtige demokrater; USA er et demokrati og må derfor gøre hvad som helst.

Pseudo-socialister og den genuine venstrefløj

I artiklen skelnes mellem pseudo-socialistiske partier (partier der opfatter sig selv som socialister, men i praksis har underlagt sig USA-imperialismens ideologi og politik) og den genuine eller ægte venstrefløj. Der peges ikke fingre, og der nævnes ikke navne, men det står klart (for mig), at Socialdemokratiet og SF er blandt pseudo-socialisterne, mens Enhedslisten formentlig betragtes som et »parti«, der overvejende er med på USA's ideologiske vogn, men med et mindretal, der er uenige. Som en fremtrædende politisk kommentator bemærkede for et par år siden: »Det er bemærkelsesværdigt, at den politiske midte i Danmark i dag går ned midt igennem Enhedslisten«.

Den ægte venstrefløj er således primært de kommunistiske partier, der i de senere år så småt er ved at kæmpe sig ud af imperialismens fangarme og tågesnak. For vores eget vedkommende gælder dette, da vi tog afstand fra invasionen i Libyen trods Enhedslistens tilslutning, og især da vi valgte at tage stilling for Syrien imod den imperialistiske undergravning og af imperialismen iværksatte borgerkrig og for Ukraines ret til selvbestemmelse (aftalen med Rusland) og imod det imperialistiske kup i 2014 (dårlig aftale med EU). Dermed begyndte en

støtte til den multipolære verdensopfattelse, som især Rusland har gjort sig til fortaler for, og som i varierende omfang støttes af de øvrige BRIKS-lande. (Det ekstra I står for Iran, som nu nævnes blandt disse lande.) Det betyder støtte til og respekt for de lande, der har valgt en anden udviklingsvej end den nyliberale globale markedsøkonomi, og som dermed ønsker at varetage egne interesser frem for den vestlige imperialismes interesser.

Vores situation

Trods vores uomtvistelige fremskridt væk fra den imperialistiske ideologi og en gradvis tilbagevenden til accept af den multipolære verden, så er vores holdninger stadig vage og på mange områder uklare. Det skyldes, at vi partimæssigt ikke fører politiske diskussioner igennem, ikke træffer politiske beslutninger og derfor ikke virker politisk i overensstemmelse med vores erkendelse af virkeligheden.

Vi ikke blot accepterer uenighed om opfattelsen af den internationale situation, men vi lader ønsket om ikke at være splittede resultere i uklarhed og passivitet. Vi lader frygten for splittelse i partiet og måske især frygten for splittelse i forhold til Enhedslisten dominere, og som det anføres i artiklen, så fører det til, at vi bliver irrelevante i politisk sammenhæng.

Vi bør dog være stolte af, at det er os (DKP), der har været i front i de fremskridt, der er sket – trods vores forbindelser til Enhedslisten. De andre K-partier følger nølende efter.

Udviklingsbistand

Vi mangler også en fuld erkendelse af, at i nyliberalismens tidsalder er enhver form for udviklingsbistand (også nødhjælpsorganisationers) underlagt, målrettet og forbundet med krav om udviklingslandets tilpasning til nyliberalismen, herunder de imperialistiske landes uindskrænkede adgang til udviklingslandenes markeder (samt ret til opkøb af vand og jord), selv om det netop ødelægger enhver udvikling til gavn for andre end de imperialistiske lande og en national elite – se bare på Grønland.

Den store mangel – Sovjet

Der er en stor mangel i artiklen. Denne mangel ligger i tråd med mange andre skribenters forsøg på at forstå venstrefløjens manglende modstand mod nyliberalismen både nationalt og internationalt. Denne mangel findes også hos os selv og har nu i over 25 år forhindret os i at se virkeligheden i øjnene. Vi glemmer den russiske revolutions og Sovjets rolle. Det *var* Sovjetunionens eksistens, der var grundlaget for de vesteuropæiske velfærdsstater, og det er Sovjets forsvinden, der er grundlaget for den (vest)europæiske venstrefløjss kollaps og dermed for nyliberalismens næsten uhindrede fremtrængen.

De patriotiske

Efter nogle års tomrum er de såkaldte højrepopulistiske partier så trådt ind på scenen for at varetage de nationale (selvstændighed) og folkelige (almindelige mennesker) interesser mod den nyliberale hærgen i velfærdsstaten og arbejdsforhold og med

overnational lovgivning. Jeg vælger i det følgende at kalde disse partier patriotiske, da de er mere nationale end højreorienterede. De er kun højreorienterede i den forstand, at de ikke er nyliberale, og at vor tids nyliberale i høj grad opfatter sig som venstreorienterede. De mest nyliberale og EU-glade er de såkaldt centrum-venstreorienterede – herhjemme f.eks. SF og de radikale. Det populistiske består i, at de tager almindelige menneskers bekymringer alvorligt, hvilket de nyliberale aldrig kunne finde på.

Fascismen er fjenden?

Og venstrefløjen gentager den fejlslagne politik fra 30'erne med at erklære, at »fascismen er fjenden«. I Danmark kaster venstrefløjen sig over Dansk Folkeparti, som er de eneste, der står på vores side imod EU's overhøjhed og i kampen mod demontering af velfærdsstaten og mod løndumping. Det er **kapitalen** – og i dens nuværende skikkelse nyliberalismen – der er fjenden. Og den støttes i Danmark af alle partier i folketinget undtagen Dansk Folkeparti og i et vist indenrigspolitisk omfang Enhedslisten. Og det er da fedt for kapitalen, at venstrefløjen bruger alt sit krudt på Dansk Folkeparti og andre patriotiske partier i Europa. Og »racismen«, som oprindeligt legitimerede venstrefløjens kamp mod de patriotiske partier, er nu adopteret af alle andre partier. Selv Enhedslisten nægter at udtale sig om, hvor mange flygtninge Danmark kan og bør modtage.

Fort Europa

Og selv Enhedslisten undlader at påpege, at det er den vestlige imperialismes hærgen i Mellemøsten og Afrika, der bevirker flygtningestrømmene. Vi skaber krig og kaos og umulige levevilkår, og så lukker vi vores grænser for resultaterne. Alle bakker nu op om »Fort Europa« med udsagnene om »at styrke EU's ydre grænser«. Når hele det militære isenkram og hele overvågningen af Middelhavet og EU's fælles grænsepoliti og alle hegnene og alle aftalerne med Tyrkiet og Libyen er på plads, så vil ingen slippe ind, og så kan vi igen få »åbne grænser« i EU.

Den lille mangel: indenrigspolitik

Artiklen siger ikke meget om indenrigspolitik, og det gør vi heller ikke. I dagens Danmark har venstrefløjen erstattet deltagelse i klassekampen med humanisme (nu skal vi være søde – over for homoseksuelle og flygtninge) og velgørenhed (vi skal være gode mod de svage). Også her er der brug for en radikal kovending. Mere om det en anden gang.

Fordøm missilangrebet - Nej til krig i Syrien!

USA har natten til d. 7. april gennemført et missilangreb mod den syriske luftbase Al Shayrat. Angrebet er i åbenlys strid med folkeretten og må på det kraftigste fordømmes som en aggressiv handling. En krig mod Syrien må forhindres.

Udenrigsminister Anders Samuelsen har allerede meldt ud, at Danmark er klar til at udvide den danske militærindsats i Syrien, og den danske regering afventer blot en telefonopringning fra Trump.

At bruge giftgas er en forbrydelse, men der findes ingen kendt dokumentation for hvem der står bag angrebet. Selv danske eksperter har vurderet, at den officielle amerikanske påstand ikke militærstrategisk giver nogen mening. Den syriske regering har ingen gevinst af et sådant angreb.

USA retter nu sit militær direkte mod Syrien og Assad, mens koalitionen officielt befinder sig i landet for at bekæmpe Islamisk Stat. Men ved at angribe den syriske luftbase svækker USA direkte bekæmpelsen af IS, hvor de syriske fly udgør en vigtig faktor. Det forlyder da også, at IS i dag har indledt en offensiv i den østlige del af Homs provinsen.

USA har skabt en yderst farlig situation, der kan antænde en storkrig med deltagelse af USA, Rusland, Israel og en række

Fælles udtalelse:

Nej til USA's nye forsøg på regimeskifte i Venezuela

Undertegnede protesterer mod, at USA med OAS – Organisationen af Amerikanske Stater – som redskab nu gør et nyt forsøg på at omstyrte den lovligt valgte regering i Venezuela.

Et møde i OAS tirsdag den 28. marts var indkaldt af generalsekretær Luis Almagro i strid med OAS's love, og målet om at tage skridt frem mod sanktioner og eventuel suspendering af Venezuela fra organisationen blev afvist af et flertal af de 35 lande, som er medlemmer af OAS.

Bag initiativet stod USA og 13 andre lande

Men trods afvisningen er der stor fare for, at udenlandske kræfter både fra Nordamerika og Europa igen vil søge at udnytte den komplicerede politiske og økonomiske situation i Venezuela til at bringe præsident Nicolas Maduro og hans regering til fald.

Det vender vi os imod.

Vi kræver respekt for Venezuelas suverænitet og landets ret og pligt til selv at løse interne problemer – med hjælp fra lande og personer, som parterne inviterer til at deltage i dialogerne eller mægle.

Den nationale selvbestemmelse er en fundamental grundpille i det internationale samfund og centrale dokumenter som FN-Pagten understreger dette. Det skal påpeges, at også OAS's love fastslår den nationale suverænitet som sit grundlag.

De politiske og økonomiske situation, som fjenderne af Venezuelas regering nu bruger som påskud for et fornyet forsøg på indblanding, er sandt nok alvorlig, men der er brug for solidaritet og støtte. Der er ikke brug for at udenlandske kræfter styrker den voldelige opposition i Venezuela, som opmuntret af USA og OAS nærer forhåbninger om en udenlandsk interven-

tion hvor slutspillet om Syrien er i gang. Stærke kræfter i USA ønsker et Syrien uden en central regering – et land der er opsplittet og uden modstandskraft i forhold til amerikanske interesser. Efter giftgasangrebet er Trumps holdning ændret fra en angivelig accept af den syriske befolknings ret til at vælge sit lands fremtid til at ønske at afstraffe og måske fjerne Assad-regeringen med magt.

Det formodede giftgasangreb behandles nu i FN's Sikkerhedsråd og det er FN, der skal bestemme evt. sanktioner mod de ansvarlige.

Alle fredselkende mennesker må tage afstand fra USA's brutale angreb – såvel som fra brugen af giftgas - og afvise at Danmark kan støtte aggressionshandling som denne, der sker på et løst og udokumenteret grundlag og kun optrapper en konflikt der vil være ødelæggende for den syriske befolknings mulighed for at opnå fred og genopbygge deres land som en selvstændig nation.

Vi må sige nej til krig mod Syrien og fordømme USA's missilangreb.

Århus mod Krig og Terror, 7. april 2017

For nærmere information kontakt Helge Ratzert tlf. 2047 9699

tion.

OAS trækker et blodigt spor af kup, vold og tortur efter sig.

OAS har i sin snart 70-årige historie lukket øjnene for snesevis af militærkup og diktatorers tortur og undertrykkelse; fra Guatemala i 1954 til Chile i 1973 og Honduras i 2009.

Omvendt har organisationen sat sig i bevægelse når folkelige kræfter tog og vandt magten i et land. Som da Cuba styrtede diktatoren Fulgencio Batista i 1959 og tre år senere blev smidt ud af OAS.

Nu udspringer et lignende scenarium sig over for Venezuela, der med sin fredelige og demokratiske Bolivarianske revolution har skabt store sociale fremskridt for den fattige befolkning.

Internationale medier tegner et billede af et Venezuela med en humanitær krise. Det er en dramatisk overdrevelse af de vanskeligheder, som landet står med, og medierne overser at ingen sulter, at alle børn går i skole, og at aldrig tidligere i Venezuelas historie har så mange haft bolig og tag over hovedet.

Solidaritet med Venezuelas befolkning – nej til udenlandsk indblanding.

København, den 3. april 2017:

Underskrevet af:

Ole Søborg, Bygge- Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening

Arne Cheller, Kommunistisk Parti i Danmark

Jørgen Petersen, Kommunistisk Parti

Sven-Erik Simonsen, Dansk-Cubansk Forening,

Waldo Salomon, Grupo Salvador Allende

Hands Off Venezuela, Niklas Zenius Jespersen

Hans Aalborg, medlem af Enhedslistens Latinamerikagrupper

Marcelo Llorente, medlem af SF

Henrik Stamer Hedin, Danmarks Kommunistiske Parti

Håndslag til Cuba!

**God 1. maj til medlemmer, venner
og samarbejdspartnere.
Bryd blokaden - tag med på brigaden!**

www.cubavenner.dk

GOD 1. MAJ

*STOP USA'S KRIGSØVELSER OG
KONFRONTATIONEN I KOREA!*

USA UD AF KOREA!

*STOP FOR DANSK DELTAGELSE I
USA'S KRIGSØVELSER I KOREA!*

GENOPTAG DIALOGEN I KOREA!

*STØT DEN SOCIALISTISKE
OPBYGNING I KOREA!*

*STØT KOREAS UAFHÆNGIGE OG
FREDELIGE GENFORENING!*

*STYRK DEN INTERNATIONALE
SOLIDARITET!*

**I ØNSKES ALLE EN RIGTIG
GOD OG RØD 1. MAJ**

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965

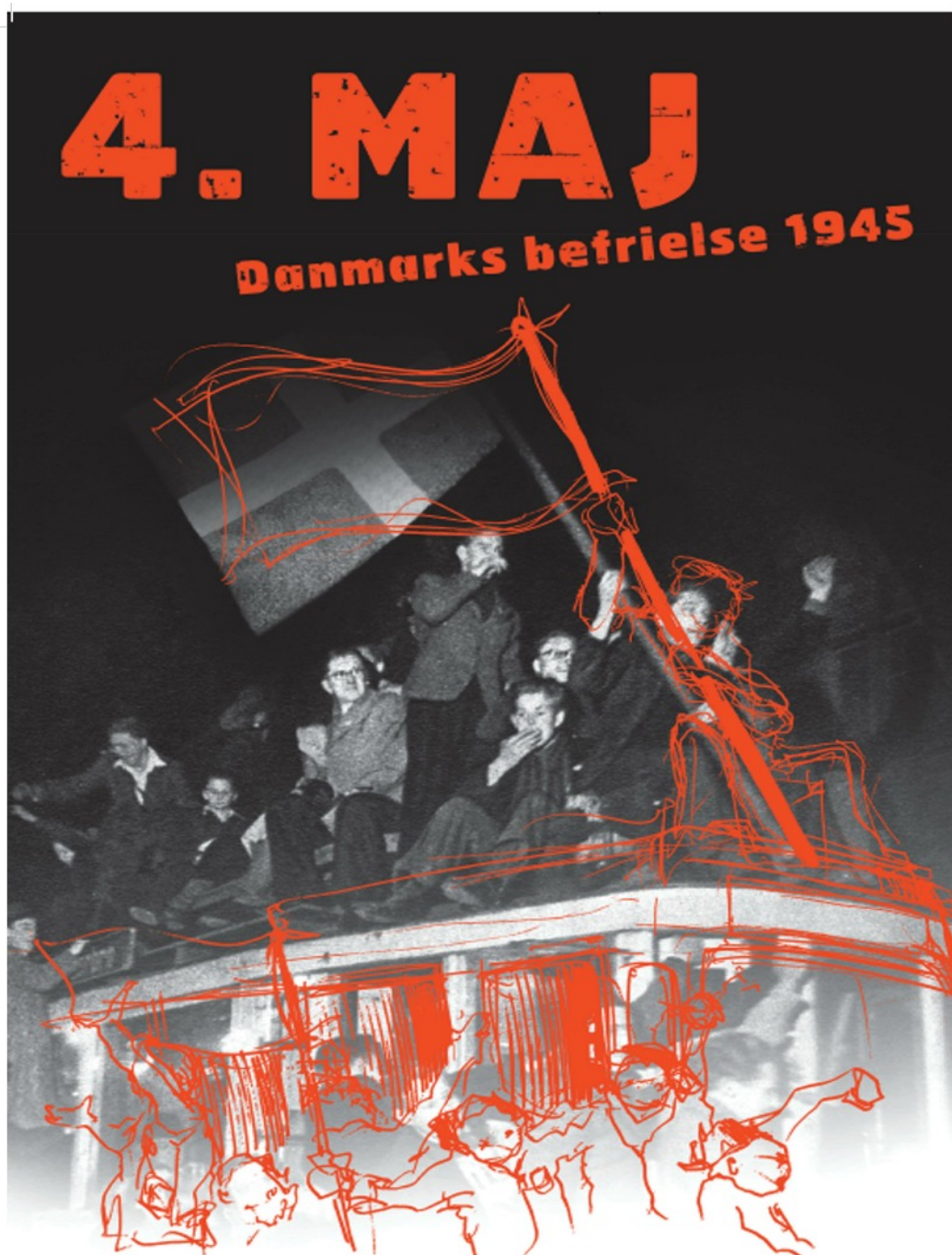

KOMMUNISTISK PARTI SIGER:

**SOCIAL OPRUSTNING -
MILITÆR NEDRUSTNING**

DANMARK UD AF EU OG NATO

SOCIALISME ER FREMTIDEN

Fakkeltog mod racisme, nazisme og fremmedhad

Halmtorvet 19.30

**Talere: Jan Mathisen, 3F København · Preben Brandt, projekt UDENFOR
Anton Nielsen, Horsørød Stutthof Foreningen.**

Musik: Janne Lærkedahl og Stanley Samuelson.

Arrangør: 4. Maj-Initiativet, Vesterbro - www.4-maj.dk

Læs mere om 4. maj inde i bladet!